





Impressies van 27 oktober 2021 tot en met 6 januari 2022.

Notities van 7 januari 2022 tot en met 20 maart 2022.

Eigen correcties tot eind mei 2022.

Eindredactie (Willem Adelaar, Luuk den Hartog, Jurjen K. VanderHoek) tot eind juli 2022.

Voor Janny Marijnissen 1952–2022. Omdat jij er altijd was.

Uitgave: Leeuwenhof, Oostburg.

Eerste druk, november 2022

ISBN/EAN: 978-94-93155-13-8.

Vormgeving: Hans F. Marijnissen / Uitgeverij Leeuwenhof.

© 2022 Hans F. Marijnissen

Alle rechten voorbehouden. Behalve beperkte citaten mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Contact: marijnissenh@gmail.com

Omslagfoto: Unsplash.com, © Patrick Hendry: ‘Guardsmans Pass Overlook, Park City, USA, October 31, 2017’.





Onderuit

72 gedichten
in 72 dagen

Hans F. Marijnissen







3 (souterrain)
41 (parterre)
79 (etages)
117 (dakterras)

155 Methode
159 Eerste regels

*‘Over-thinking, over-analyzing
separates the body from the mind.’*

from ‘Lateralus – Tool (2001)’, lyrics Maynard James Keenan.







(souterrain)





dag 01

Troostweken

Het is verdrietig,
dat je dit zomaar naïef,
onbevangen kunt handhaven, niet meer van nu
Een oudere man op de fiets wil ook nog
reageren op de brandmelding
en slaat op tijd af

72 troostdagen

Het indringende beeld van de spiegel
is overbodig, een raam dat komt en gaat
ook zonder mijn aandacht,
en ondanks die wanhoop:

toch troosturen,
minuten, nu en toen, verzorgd en wel,
wat een dodenlijst is dit Weet nog iemand
waarheen dit gaat? Hoever moet je reizen
tot je thuiskomt? De zelfkritiek zwelt aan,

en dat troost, even

Buitenspel in een ideale wereld, in staat van ontbinding. We monsteren aan, mijn schaduw en ik, het souterrain opent zich. Het potlood wordt een joystick, een trekker. “Ik kan dit mes gewoon in de persoon hier naast mij steken”, dacht ik onderweg. Naast: “Straks vegetarische moussaka thuis.” Een beetje prutser, preutse priester beschuldigt mij gaandeweg van liefde, ergens op tv. Algen en schimmels op mijn bast. Slaaf, sta op, sla af, sta af. Poëzie maakt het onzichtbare zichtbaar. Poëzie is vinden wat je niet zocht. Poëzie is vooral: niet zoeken.





Meer en sneller:
kiezen we wel goed
Dit is voorverpakte natuur,
en welke vergunningen gelden?
Saneringskosten, hoge huren,
kom de formulieren downloaden en inzien
tijdens kantooruren

Zit ik wel in de juiste trein? Ver en verder
dan ik had gedacht moet het gezegd
en daarna verzwegen, talk show host:
de dictatuur, u weet er alles van,
het trekt kijkcijfers

Uur na uur, leeg en leger
bloed ik Het beest moet sterven,
de geestdodende jacht is geopend
achter uw omheiningen In de studio dromen we
in kleur, lawaai en natuurlijk geweld,

hard en harder

Dit pikken we niet. Moorddadige woordkunst mag die gewijde jurk het
noemen, meer is het niet, kurk. Onrustige schikgodinnen omsingelen mij,
hier in het centrum waar nog de roes heerst, die van de ingebeelde macht
over het meurende wilde beest in mij. Over dierlijke neigingen die nooit
voorbijgingen. Pleuriszooi. Achter de woede het verdriet over het groeiend
aandeel besmettingen in de woorden. Zwammen en mossen op de schors.
Expressionistisch, abstract zelfs. Pas me aan, voeg me in als een heet
mes in boter. Beet en beter.





dag 02

Complicaties

stapelen zich op,
hier waarheen ik vluchtte
omdat niemand me kent
Afkomst en herkomst
laten me niet los –
dit is mijn nieuw tijdelijk thuis,

boetes en demonstraties
brengen me niet aan het wankelen Het is zover,
ik doorzoek anonieme graven Een voornemen stolde
tot een onomkeerbaar besluit
en iedereen is uniek

Tenslotte legt registratie
alles vast tot water
het verzadigt Stijgende belastingen
en hogere tarieven Dijken breken en alles keert
Aanschuiven dus in een wachtrij van

mogelijk zinvolle relaties

Een stratenplan verschuift buiten zicht, terwijl ik een parkeerplaats zoek.
Camera's leggen mijn kenteken vast, niet mijn verbeterde ogen, niet de
psilocybine. De slagboom saluete stram en waar blijft de schouderklop,
het nekschot, de aangifte. Ogen in mijn achterhoofd openen. Kies voor
doorademen, voor een herindeling. Juist het wegstaren bedreigt, niet de
getuigenis. De autoradio stottert en zwijgt. Geweeklaag dat ik meedraag.
Blijf aanspreekbaar en luister.





Regen en files op snelwegen
en overhaaste ravage alom
Een onrustige pensionado
dringt voor op de ic Ik laat hem voorgaan
Sommige dorpen en wijken
blijven generaties lang gesloten,
onopvallend

Daar kunnen we tegen
Daartegen kunnen we weinig, toch?
Alles draait om aanzien, om followers
Ik forceer een drankje in de binnenstad
met een dreigende sfeer hier in me,

na een uur of negen
Het antwoord blijft uit,
doemscenario's worden denkbaar
Het groeit Ik sta op de planning,
bevestigt een app op de smartphone,

en dat laat ik meewegen

Er is iets met parkeergarages dat me buitensluit. Dagelijks wisselvallige angst, niet al het leed van de wereld. Nu ik eenmaal dat mes gevonden heb, en hoe goed het in de hand ligt, in het zwaartepunt, in de speerpunt van de machteloosheid: de angst dat ik het zal gebruiken. Malaise, Bardamu, malaise surtout. De liftdeur schuift dicht en verdwijnt in de diepte. Tunnels en grotten. De geur van urine, regenwater en mayonaise in de mondvolle afvalbak in de hal.





dag 03

Een volière was het
met uitzicht op de oceaan,
vooral 's nachts
Na uitval en achterstand volgde een verjongd,
herbegonnen leven
De branding was getuige,
vergat alles en verried niets

Een barrière
achter gebogen muren,
het strand, armen en benen
waaruit niets ontkwam,
mannelijk, vrouwelijk,

een nieuwe carrière
Het was tijd om te vertrekken,
daarom ging ik die ochtend,
zag ik bevroren mensen dansen
en zwijgende mensen huilen

in een herboren vocabulaire

De onderbuik van de Acute Zorg van de GGD is overactief aanwezig.
Na de onderlinge openlijke open lijkschouw en een vrijwillig bezoek aan
de urnenmuur parkeer ik mijn Opel Corona achter de Opel Astma van de
buurman en wacht ik als teflon tot de laatste aanloop loslaat. Wortels onder
tegels: focus op de basisregels. Poëzie is jazz met woorden, zinnen en de
spaties daarbinnen. Improviseer twaalf maten, nu. En nog eens twaalf.
Tweeënzeventig, nu!





Het autoritair regime
leidt een niet te filmen leven
achter prikkeldraad,
neem ik aan, met een hoog risiconiveau
voor detaillisten Het bestuur reageert sporadisch
want regeren is negeren,
hier tot in de marge

van het intieme
Het geweld, ik weet het, voel het tot
in de darmen: de gesloten gelederen
van de vakbroeders,
elk persoonlijk aangepakt

tot in het anonieme
Het verborgen vernederen blijkt
een nietsontziend onrecht
dat gezinnen verteert, onkruid dat
alles overwoekert

tot voorbij het legitieme

Een rottend tekort aan forensisch bewijs naderhand. De wachttorens trotseren de storm van kritiek. Schuldig blijf je niet om wat je doet, maar om wie en waar je bent. De voormalige dansleraar revalideert in de open lucht en wordt stap voor stap een paard. Dogmatisch in quadrilles de wei in, tot slaaf gemaakten, al deed je dat zelf. Besmette uniforms in formatie achter het waterkanon. De daders duiken onder en dat zuigt. Ook achteraf.





dag 04

De wandelaar
woonde waar hij niemand kende
Herkenbare schijnbewegingen
tekenden zijn dagen en nederlagen
Zijn zoon volgde hem op
vanuit een kraakpand,
versleet zijn jeugd daar

en alles werd kant en klaar
besteld, opgehaald
en op scooters bezorgd
“Investeer in jezelf”, hoorde hij
vader zeggen in spoedoverleg,

en de wereld verandert maar
en vraagt nooit toestemming
“Hoe gaat het nou met je?”
“Hier op de open afdeling verblijf ik,
vader, veilig, ik blijf handelswaar dus

onhandelbaar”

Blijf wieden: demoveer zo'n ambtenaar al groeien er acuut twee voor terug.
Van winkeldief uit honger tot beroepskrimineel, het is me een carrière.
Opgeschoren nekhaar, potloodbaard, dik horloge, hanggoud. En elk
weekeinde in de oliezwarte Hummer langs vrouwvolle terrassen dieselen, ook
als het regent. Vriend en vijand ineen. Het blijft familie en ze blijven niet lang
oud. Gas erop, de pakkans is bijna voelbaar en ze ruiken je angst.





Ze ruiken je angst
en je wiet, ze zien het schuim De lithium
strijkt de koppen van de branding
glad als een strandlaken
Vastgemeerd
aan mijn herinneringen
duurt de dag lang

en elke nacht het langst
Daar snap ik niks van,
ik wil overal bij zijn Een documentatiedwang,
ook bij wat ik niet begrijp
Overdonderd zweet, vrees en blijf ik

door de omvang van de vangst
en daar, bij de bushalte,
wachten oplossingen Voor alles?
Nee, je verwacht verlossingen,
op zijn minst een einde

en daarvan ben ik het bangst

Opgeheven lijnen en halteplaatsen, seinstoringen, iets met de wissels. Of net de aansluiting gemist, zo gaat dat. Hoe dan ook, de bestemming zweert in me als een splinter. Het valt niet mee om maar eenmaal te leven. Ik ben ook niet meer dan eenmaal 72, vier keer achttien. Een zinloze waarheid, zinloos als bidden dat je niet zult sterven. Zo wordt het slachten van een kip een eitje. De geur van zwavel en riolen. Niet voordringen. Leg me om.





dag 05

Op de ic-afdeling
stijgen de patiënten
tot aan het plafond
waarna ze als een kudde
een voor een door de gangen
naar buiten drijven
en verdwijnen

Na zo'n mededeling
zwijgt de dichter
in aandacht en verwondering
'Omschrijf waarvan je nog nooit
gehoord hebt en verzamel woorden

van wat komen gaat tot verveling
en zelfstreling', denkt hij niet hardop
We moeten scherpe keuzes maken
en onrecht tolereren als
ornament Ermee leven,

zoals met elke onvolkomen heling

Verpleegbedden circuleren en worden soms bloednat op Marktplaats
verhandeld. Beademingsapparatuur voor hartwringende prijzen. Personeel
haakt af en rookt na voor de ingang van het streekziekenhuis. Code zwart
wordt stilzwijgend toegepast en vervolmaakt. Er zijn vorderingen. In tunnels
wordt gewacht. Zweet en tranen druppelen over de ruiten van de ic-afdeling.
Verpleegklompen met antislip zolen worden doorlopend ontsmet. Nog wel.





De staatssecretaris
gooit een glas water om: gedoogd wangedrag
We zien inactieve handen
vooral zichzelf beschermen Wat een komisch talent
Op de volgende pagina
is het alweer droog
en wil iedereen dynamisch overkomen

op de achterliggende basis, hun mandem
Verontschuldigen zijn niet genoeg
De kerk richt zich op het oosten, de kibla,
ligt als gewoonlijk dwars in de woonwijk
en staat leeg

Een stilstaand salaris
verheerlijkt geweld
en dat heet dan normaal
De politie kan nooit iets bewijzen
en we wachten af

wat ervan waar is

Verboden vuurwerk en traangas uit voorraad. Garageboxen zonder oogcontact verhuurd. De lokale politiek bagatelliseert uit onmacht en mistig verwantschap. Helder, wethouder, helder. U hebt een probleem voor elke oplossing. Neem nog een niet-essentieel glas, het is betaald. Schakel vooral ook de familie in. 'Lever maatwerk door in te zetten op richtinggevend beleid op hoofdlijnen en benoem scherpe kaders, criteria en de bandbreedte van de gehanteerde normen', zoiets. Zet niets in rapportages waarmee iemand iets kan. Blijf onverklaarbaar, onnavolgbaar en voorkom zo doxing, zeker. Geinige schutkleur ook.





dag 06

Zeker, woorden redden of sparen
geen levens
“Hup, en we gaan, tempo”
Aan beide kanten
van het conflict
veranderde te weinig
Er was niet genoeg data

over hoeveel bedden er echt waren
Na mishandeling overleed
het beest roemloos en halfverdoofd
in de vleesfabriek Ik stond te dichtbij, zag geen tralies
Alle beetjes helpen,

durf ik te wedden
Automatisering... Niet alles hoeft in een keer”,
zeker, dat gaan we koesteren,
daar houden we ons aan,
iedereen komt aan het woord,

u kunt zich erger besparen

Schrijf zonder nadenken. Niet automatisch, wel reagerend en bewuster.
Niet idolaat van de alfamannetjes en hun aanpalende vrouwen, niet
genderneutraal, vermijd ellende. Verwar demagogie niet met democratie.
We weten wat je het volk kunt laten willen, ondergronds. Willen wij dat?
We meten een exponentiële groei van uitgekeerde eenzaamheid zonder
stornering. Of stormwering. Volg de kudde, reken het na. Reken maar.
Zolang je een pad volgt zullen ze je nagaan, opjagen en vinden.
Zoals de maan niet in het meer is, ben ik niet in deze dag.
En niet in uw gehoor.





Kansarm
en zongebruind,
en ze zeggen 's ochtends
geen trek, geen geld of geen twijfel
te hebben Typisch
Neem afscheid Neem vooral de trein,
de definitieve invoering komt eraan,

zeker na dit alarm
We volgen de wildsporen
richting platteland
en cultuurbossen langs een hekwerk
De klap klinkt nog na,

het bloed is nog warm,
en wie het weet
mag het soms zeggen
Voortaan staan de staldeuren wijd open
en weerklinkt en rommelt het verteren

in elke endeldarm

Het wordt duurder onder de armoedegrens. In de amechtige legbatterijen en
varkensfabrieken regent het ontslagen. Dolkstoten wegens robotisering.
Als we fouten maken, doen we dat volautomatisch en efficiënt.
De staatssecretaris holt hartstochtelijk achter de feiten aan. Uitgehoud.
De knipperende cursor van de hoop. Samenvattende wolken begrenzen de
spreektijd. Gratis koffie in de buurtsuper, afvalvlees en restbrood achterom,
onderaards. We komen er wel, niet, maar waar?





dag 07

Ze kreeg rake klappen
en werd vastgebonden
Het hof doet nog uitspraak,
en de enige klant die middag
dook het toilet in
tot de politie hem bevrijdde
Ze hoorden het geschreeuw,

het is niet te snappen
Aan de plannen werd niet getornd,
die opgave is er nog steeds,
reportages, verslagen,
maar nu verdeeld

over meer stappen
Altijd in mijn hart, nooit meer hetzelfde
Vrijheid, dat is het,
voortaan onbereikbaar, een projectie
Zij herstelde veel te langzaam –

niet alles is op te lappen

Hoe heet deze poli? Wij worden overal omringd door ambulances en voelen ons niet veilig. Wij negeren en vergeten dat we steeds over lijken gaan, letterlijk, onder onze voetzolen bedoel ik. Een bloedbodem van skeletten en ontvelde, vergeelde handschriften. De zorgplicht roept. Ik word, een ik wordt in een operatiebed gelegd en intiem betast door vreemden, die het goed menen, dat wel. En stemrecht hebben.





Het voordeel is lastig te meten
in processen verbaal Geef een lezing,
als het echt moet zonder publiek,
en die wel langskomen kennen
het verhaal al Ontkenning kan helpen
“Nuance is nodig
om fatsoen te borgen

Integratie en transmutatie”, liet hij weten
Nietsontziend herinrichten dus dus,
veel stil verdriet, ontregelende frustratie
en wat wel werd gehoord
was overbekend,

en niet te vergeten
Veel contacten bleken
overbodig of alleen online mogelijk
en niets staat vast Wat we wel weten:
tussen leven en dood

heb je niets aan profeten

Het nieuws achtervolgt mij. Grote fraudeurs jagen op kleine fraudeurs.
Zoek door het stof in de ambtswoning, onder banken en achter
keukenkastjes. Alles is waterpas en lineair hier. We dronken te veel en het
bleek geen informele werkbijeenkomst maar een afscheidsfeestje, ter ere van
onbekend wie. Onderdruk braakneigingen en blij glimlachen.





dag 08

Nieuw en
nog niet eerder zo vertoond
Vraag toegangsbewijzen en controleer
de terrassen: het is uw leven U mag me volgen
en reken niet op tegenspraak De wachtrijen
voor de nachttreinen
slinken, en in het aquarium

open en sluiten vissen de kieuwen
alsof we dierentuinen inrijden
en alle beesten zich verzamelen
Wat is mogelijk op het werk,
in de kantine

zonder dringen of duwen
en zonder straatcoaches?
Duizenden kinderen lijken beschermd,
kandidaten worden geweerd
die er niets mee hebben

en alle vernieuwing schuwen

Special operations langs de flanken van het OM. Wat is geschrapd uit de
boeken, wat mogen we niet weten. Het gaat niet om de vertakte woorden,
het gaat om de spinnenwebben daartussen, het rottend hout, de fungi.
De rapporten, wat is inmiddels uitgelekt. Het verzet als tumorkoorts.
Blijf door deze daad van verzet bezet, als in bezeten. Werkstraffen.
Honderd zweepslagen voor de verkrachte vrouw, levenslang negeren voor de
kunstenaar. De eigen tradities en religies houden het volk onderdrukt.





Stop het toezicht
Sluit de camera's en kijk zelf,
voel het kloppend bloed
en de diepte in de blik van de passanten
een op een
en vergeet de regels
en voorschriften

Sla dat boek dicht
en ga eropuit: surveillance
Geen angst Lam Gods, het park, het bos in
en leer van de bomen
hoe controle verlamt,

hoe liefde ontmoedigt
Het kruishout wacht Trek iets warmes aan:
een trui, een glimlach,
een dappere pas
en veel goede wil

als een zoeklicht

De waarheid is zeldzaam als een betrouwbare bank. De zoveelste vergadering zonder besluit. Specialistische jeugdhulp een bron van ruime inkomsten voor bewindvoerders. Vage declaraties bij elkaar geharkt en een onverantwoord wagenpark. De beurskoers weer eens onderuit – wisselende freaky extremen sturen de grafieken. Er is een smetteloze, hardwerkende huisvader op rooftocht door de regio. Geregistreerd, vastgelegd. Onderuit.





dag 09

Een run op het einde,
kassarijen tot op de kasseien
en het bestuur zoekt verzoening
Voorzichtige steun
vergroot de ellende alleen maar,
en de commotie ontregelt Verhalen, verhalen,
elk ongeval is er een,

ook het dichtstbijzijnde,
en de politiek leek kritisch,
bleek onverschillig Het was de varkens worst
Ik was weleens zenuwachtig
en zocht dan vluchtwegen

in elk gebaar dat zij seinde,
en dat hielp niet Geen medelijden maar medicijnen
We negeerden de grafieken
en vergaten onze dromen,
terwijl ons hart verschrompelde

en wegwijnde

Een absoluut cynisme heerst. Bij de opleiding ervaringsdeskundige gebeurden allerlei onregelmatigheden. Seksueel grensoverschrijdend ook. Joker, joker, onruststoker. De wijnranken wortelden tussen de zilte mosselschelpen aan de kust, en dat kon je proeven. Dat kon je niet ontkennen. Een benepen doctrine, een claimcultuur heerst als grondwater. Het stormt altijd in de duinen. Neem en eet nog wat, er is genoeg en het is betaald. De paradox: als je hogerop wilt, moet je onderduiken.





Anekdotes en leugens
wisselen af aan de oever
van de rivier
die deze stad doorsnijdt
en voedt Dagelijks brood
en het verdwijnt ontraceerbaar
en diep in falende

geheugens
Vakantieminnend publiek
zoekt de bar
en elkaars handen na afloop
De jeugd verzamelt, de ouderen vergaderen

De jassen uit de garderobe
zijn koud en onherkenbaar,
wat moeten we anders, huren of kopen
op de terugweg,
retour vanwaar we vluchten,

glad en gezuiverd, rondom deze globe

Het placebo-effect: een permanente staat van ontkenning. Diplomatie vertekent de werkelijkheid. De toeristen zetten de barmuziek harder om het gekerm uit de kazernekelders niet te hoeven horen. 'Vrede op aarde', welke aarde, die van u? Stalorders: dansen, blijf dansen en zweten, super simp.

Ga voor de ritzege. Glij niet uit over het klevende bloed op de vloer.
Op de loer. Op die toer.





dag 10

Niet gerekend op een deken
had ik, in dit cultuurbos naast
voorouderlijke dijken en kanalen
Op een zeil misschien
Alle voorzieningen uitgeteld
en verantwoord, lijkt 't wel
Vanaf de parkeerplaats

had ik de horizon bekeken
en vergeleken met die diep
in me Iets met dieren, iets met doden
Ik sloot oren en ogen
en kapte een nieuw pad

naar onbekende streken
Ontbrekende beken,
schaarse regenval
en vermoeidheid droogden mij uit,
messcherp Iets met overleven En het had

echt wel wat geleken

Een numerieke meerderheid, dat wel. Een boot, een trein naar een Beloofd Land. Het snelrecht voor maatschappelijke steun al veel te lang waterdicht. Wat er ligt vergaat in deze wachtkamer. Tussen ontwrichting en onrust blijft het land selectief op slot. Ook push-backs bij ziekenhuisopnamen ondertussen. Het promillage zelfdodingen is niet cruciaal circulair, volgens de deeltijdminister. We vergaderen over routekaarten en visiestukken. We leven verder alsof er niets gebeurd is. Al zo lang.





Een kermisattractie, geen boef,
omringt mij in de hal
van het sportcomplex
De boksring trilt nog na van
zijn ontsnapping Ik weet niet wat hij begrijpt
Wij wisselen lijfelijk contacten uit
en vergelijken ons inkomen

Armoe troef,
aan weerszijden
van de tussenruimte Dit is niet
zoals het hoort Veilige afstanden,
zekere muren, dikke gewapende muren

Dit alles bleef te stroef
om spontaan te lijken –
wij beiden konden niet wegstijgen
Dan maar de wenteltrap af,
de draaideur door, en over de rotonde

tot ik niet meer hoef

Sensibilisering, voel het binnendringen als regenwater over de rug. De hel,
dat zijn die anderen in je. De hemel moet op z'n minst méér zijn dan het
negatief van de hel, toch? Volgens Calvinisten en andere foutdenkers niet.
Tjonge. Voel het afstoten als een drukkende manifestatie, een opgedrongen
betogen tegen het eigen falen. Hoe kwamen we hier terecht en is een
nooduitgang voorzien? Is dit doodslag? Opzet?





dag 11

Jongeren gaan ervoor,
de liefde Haar moeder
dacht dat zij gehersenspoeld was
en eigenlijk was ze dat ook,
door hem, zijn handen
en vingers: zijn stem vooral
Een luchtige wereld

en ze had het niet door,
die oncomfortabele wagen,
de afspraken achterom, het heilige vergaderen,
het vallen van steeds meer avonden
en sprakeloze nachten

Boos? Nee, dat kwam niet voor,
echte ingrepen werden telkens
verschoven, een onnodig bad Verziekte
sfeer alom, jawel, en toen was het ineens te laat,
bleken therapieën vergeefs

en kreeg ik geen gehoor

Dagbestedingen, vooral de winstgevende, meer kwam er niet. Daar zaten we dan, de homies waarbij ik bleek te horen. Beleefd, geleefd, aangekleefd. Ook als er niemand is om haar te horen, praat Annie. Ik hoor haar soms buiten op het gazon, hele gesprekken in haar eentje. Onnavolgbaar en wie zou haar willen volgen? Verloven worden verlengd en weer ingekort, familie blijft weg. De zon ook, niet te eten brandende perzik.





“Heb je jezelf kunnen helpen?”
Eerlijkheid hielp,
volharding, discipline en regelmaat
hielpen nog meer,
de mist bleef
en later kwam ongericht de regen,
vooral ‘s nachts

De vloed bleek niet te stelpen
Psychiater is een deeltijdbaan als andere Fontein
van goedbedoelde naastenliefde
en deeltijdziektes overlappen
het hulpaanbod

Ik rook lysol, melk, bergkralen, zeeschelpen
en schoonmaakmiddelen
op de gesloten afdeling
en die deuren vergrendelden zichzelf Na de lobotomie
bleken gangen doolhoven,
en alles bleef behelpen

Het mocht geen gevangenis heten, maar vrijwillig kon je niet weg.
Gemarkeerde fietsen, traceerbaar tot op het station. Moeder zag ik nooit
meer, Annie zag ik elke dag. Zag ik elke dag verminderen, vooral. Bezig,
bezig, bezig was ik met de jaarlijkse gedichtjes-, karaoke- en yoghurt-
yogamiddag in de zorgboerderij. Ik zag ieders woorden opvliegen als
stofgrijze pluisjes en verdwijnen door de schoorsteen. Ondanks geen zon,
geen echte zon.





dag 12

Losse voetstappen

buiten op straat, geen beeld

Een kostenpost, onthechting,
gescheurd vertrouwen Sneller aflossen
van onbestaande schulden
helpt niemand De werkdruk
is hard,

dat zijn geen grappen,
daar komen we niet voor, die vernedering
in wachtkamers Alles blijft nog levenslang
met elkaar verbonden,
ook ongewild Hoe moeten

we dit nog beter snappen,
die tongval, waar is de nooduitgang,
waar de nood, hier
overal in ons? Waar ons recht?
Er is langere adem nodig

en aanhoudend schrappen

Van de gaarkeuken in de starre noodopvang met vrijwilligers naar de centrale inloop van de voedselbank met mobiele hulp van het leger. Wachtenden voor mij, wachtenden achter mij. Het onderste boven. De margarine is weer uitverkocht, nou dat weer. Ik moet nieuwe schoenen, of nog als nieuwe tweedevotse. Bij het Leger des Heils circuleert nog toepasbare kleding uit de nalatenschap van overledenen, maar je blijft het ruiken. Het binnenste buiten.





Een defect
aan het cerebellum,
meer is het niet

Diagnose: geen gokverslaving
Veel hulpverleners blijken vakbekwaam
met hardnekkige ervaring
Elke aanvaring

waaraan zij zich onttrekt
versterkt de verdedigingswal
om haar bouwval Het zal wel, het moet maar
“Weet je, versta je, begrijp je wel
wat me wurgt,

wat me nekt?”
schreeuwt zij onbeperkt uit, de boze,
voorgoed aan de andere kant
van de behandeltafel Emotioneel sluipverkeer,
een gedwongen leven “Weet je wel hoe ik ben,

nou? Net als jullie niet perfect!”

Op de onvoorstelbare terugweg motregen tot aan de voordeur.
Mijn polyurethaan voetzolen betreden een complex aangekoekte laag van
nanoplastics, radioactief stof uit Tsjernobyl, woestijnzand uit de Sahara
en fijngruis van vulkanen over dik rivierslib uit de Ardennen, en lijken op
weg naar huis. Wel cool, niet perfect. Niets is simpel of zeker – ramingen,
schattingen. Het regenwater ruikt naar nat metaal.





dag 13

De uithuisgeplaatste
wordt ernstig benadeeld, heet het
Het kind hecht zich,
kennelijk Het is wat,
we zijn weer terug bij af
Psychische hulp
is al heel lang onderweg,

wat niemand verbaasde
Ik werd pas wakker
toen de politie er stond,
flink toegetakeld Hij meent het niet zo
en de aftredende burgemeester

snapt pas als laatste
wat er kan gebeuren Rechttop vertalen,
liggend lezen Door het ambtenarenkorps
uit de wind gehouden
bloedt hij

als een verdwaasde

Afgefakkeld onderaards gas smeult na bij de voordeur van de soms regerende minister. Tot om de hoek eindigen straatstenen hun luchtreis op salontafels, tapijten en ganglopers. Tot om de hoek vullen gescandeerde strijdkreten en misverstanden het straatbeeld. De gemeentereiniging staakt weer eens. Tot om de hoek formeren aanverwanten, collectanten en sollicitanten lange rijen. Stap voor stap verdiepen zich de opgravingen. De gordijnen willen niet sluiten.





Het wordt een mooie dag
tussen de dranghekken
Tegemoetkomingen
stromen binnen,
als er wat te halen valt
Afmeldingen liggen
op normaal niveau

en de telling is van slag
Gevaarlijke namen “Het is goed
dat ik niks heb gezien”,
verklaarde de beveiliging
Enkele klappen en schoppen

verhoogden bloeddruk en hartslag
van de bereden politie Het is nog lang niet
klaar, zeker nog niet gedaan Het dagelijks leven
van de slaven ligt nu bloot
en alles functioneert

als op elke maandag

De omgeworpen piano klinkt nog na in de stationshal. Provinciale ME verzamelt zich rond de soepuitdeling in het stadhuis. Een laatste paard wordt omsingeld en tot rust gemaand. Suikerklontjes, een appel. Alle verloven worden hersteld. Stapels dagbladen verregen naast een lekgeslagen waterkanon. Wethouders zoeken een burgemeester en de riolering. Een waterkering, een stilzwijgend succes.





dag 14

Valse rust

De jacht op grenzeloze
verre reizen is geopend

Wat wil je nou?

Onderzoeken blijven onafgerond,
plannen onaangeroerd,
herinneringen lichten op

waar het bloed gutst
en zorgverleners
om verlof smeken Blijf ongedeerd
Mantelzorgers vallen om
en verkeersinfarcten

van de heuvels tot de zeekust
ketenen het landschap De tickets zijn binnen
Ik schuif aan bij de file, ongeveer
van waar ik niet ben
tot waar ik niet moet zijn

en vecht met de onlust

De Noord-Afrikaanse centrumspits zorgt voor de nodige problemen bij het spoedoverleg. Kamikazedrones cirkelen als gieren boven het omgeduwde douanebusje. Er is nog hoop voor de horeca – het vak van kastelein zal als laatste verdwijnen. Cultuur en sport, doe het vooral zelf, en voorkom dat uw wapens in verkeerde handen vallen. Verzamel het afval. De bezetting is nog precair.





Is er nog iets te bereiken
achter de wijkende horizon?
Geweld stuwt ons op,
de deur uit, de weg op,
naar gesprekken met soortgenoten
in vergelijkbare functies
en auto's

Liefde moet nog blijken,
geloof en hoop moesten wijken,
geschreeuw en schoten op straat
markeren elk weekeinde,
vaste prik in de uitgaanscentra

tot uitbarstingen in de ontwikkelwijken
Angst, achterdocht en paranoia
zijn opium van een volk zonder verbinding
en worden van regeringswege
aangewakkerd, tot meer beveiliging voor

en steun aan de rijken

Een recordaantal infecties belandt in het ziekenhuis, een lelijke streep door de inhaalzorg, lezen we. Gewoon niet ziek worden dus. Het stroomnet loopt vol en de dag van morgen zal het voor veel mensen een schok betekenen als ze alsnog ontwaken. In hun zondagse kleren op de barricade en dan wegduiken. Met kinderen in je leven wordt alles anders. Spaar je statiegeld op en hou je afstandsbediening bij de hand.





dag 15

Het publiek weet het,
is volgzzaam, welwillend
en laat zich sturen
Elke dag monitoren
kost manuren
en fondsenwerving
Het bestuur vergaderde

nijver en dat deed het,
stap voor stap het onvoorziene
in en niet achter de meiden aan
Het landschap beneden
is duister, het stinkt

en het publiek meed het
Een geknakte lantaarnpaal was getuige Grootschalige
handel in gelukzalige middelen
zoals religie en politiek
bleek hardnekkig

en geen gezag bestreed het

Het recidivegevaar leek geweken, na het regelen van de spotters, ijzers en fietsen. Niets dan reclame en propaganda voor het eigen gelijk in de eigen heilige bubbel, het slachtoffer lijkt overleden door de harde val op de stoep en niet door de klappen die zij kreeg. Dat wordt niet ontkend. Het bloed van Christus lekt. Die wijn smaakt als dun regenwater, hier.





Het publiek vergeet het:
bloed, zweet, tranen
en investeringen
Een bushalte kost goud geld,
het fijnstof komt overal
tot wasdom
en geen vaccin helpt beter

dan de liefde, een raadsel, ik weet het
Overall gaat het wel ooit mis,
en niets wordt aanvaardbaar
Nog altijd geen kwijtschelding
en niemand grijpt in

of zet een stap Hij ontkent alles en ik vreet het,
net als iedereen
uit overlevingsdrang,
diepgewortelde gewoontes
en angsten Ik werd zo geboren

en beleet het

De honden stopten met blaffen en beten. Zonlicht spiegelt op de rivier en valt door het venster op de lege tafel van de onderhandelingen. Mussen vliegen af en aan, een merel zingt enkele regels a capella en zo kun je makkelijk honderd jaar worden. En blijven. Bring-your-own-booze, stond op de uitnodiging. Duik weg. Meer viaducten dan strikt noodzakelijk. Gemiste afslagen. Er hangt een penetrante zweetlucht in deze taxi.





dag 16

Een dwangsom,
want het gaat niet vanzelf,
de gewenning
Een verziekte werksfeer, onvast tapijt,
chagrijn en vluchtend personeel
zorgen voor onderbezetting
Vergelding,

een valpartij met slalom
van kwaad tot erger
tot geaccepteerd en woekerend
Nooit oud genoeg voor de dood
Het verzet ontwaakt,

komt tot wasdom
en organiseert de ontkenning
met ondertitels, terwijl het nieuws
accumuleert in oude kranten
waarvan niemand nog weet hoe

of waarom

Ik had m'n trui links aan. Er waren volop pluripotente stamcellen
voorhanden, zeiden ze, en ze kunnen alle kanten op, ook nog. De proefrat
keek me aan en ik herkende de vraag. Het voelde ongemakkelijk. En nu?
Weer sta ik buiten de singels, buiten de stadsmuren, achter ondoordringbare
schuttingen en hekwerken, vaak zelfgebouwd. Weer buiten op de stoep.
Gelukkig heb ik nog consumptiebonnen.





Alternatief vervoer
voor en naar de afronding
op het industrieterrein
We kunnen gaan lopen,
en na betaling
met een bus terug Fantasie, illusies:
iedereen lijkt bewapend

bij dit oproer
en bloedvergieten
is niet te voorkomen
Een fijnmazig netwerk
van facturen en afhankelijkheden

ligt op de loer
op de werkvloer, er moet
geld bij en het moet dansbaar blijven
De heffingen gaan omlaag,
de leegstand omhoog

en het doet ze geen moer

Ik voel groeiende onrust omdat de dood nu bijna tastbaar nadert. Het podium wacht niet, en zegt even vaak: de natuur duldt geen tegenspraak. Laat al je vooroordelen bevestigen door een zoekalgoritme en hou rekening met de tijd die je gaat verliezen aan het vinden van een rolstoelvriendelijke parkeerplaats. En dan nog zo'n verdomde draaideur. Nee, vanavond nog geen passagiers. Het groeit en woekert niet in me, het vervangt me. Fuck off.





dag 17

Een zaal vol positieve
mensen, waar zie je dat nog
Ik snap dat ze boos zijn,
want afbellen kost ook levens,
maar vol is vol Zwoel was de avond
Langs de afgrond van het ongemak reden we
keer op keer,

diep door het depressieve,
maar we hadden geen keuze,
geen alternatieven
Je weet niet wat je mist tot je het mist
en we kunnen nergens heen,

ook al door de administratieve
rompslomp en hinder
De zaallichten doven in een zware beat
Applaus blijft uit vanavond Massaal toegangstesten
hielp niet We zoeken de bar en betreuren

het afscheid van het collectieve

Even opstrakken: er is nauwelijks ziektedruk. Een statelijke groep ethische hackers infiltreert ons en de recherche is niet langer echt te mobiliseren. Een te smal mandaat belemmert alle vooruitgang. De handen op de rug gebonden en rechtop zitten, zoiets. Een giftig optimisme dat geen genezing duldt. Alleen met ja of nee antwoorden, gezwel. Niet spreken als je niets gevraagd wordt. En beschaafd blijven.





Het middelengebruik
wordt minder eenduidig
naarmate we langer meten
Hele groepen individuen
negeren elkaar en het afdalen
Zeker, er worden wat zaken aangepast:
nachtapotheken lopen vol

als medicinale fuik
en slaapopvang Markeer het verschil
Het duurt allemaal te lang
en urgentie ontbreekt
bij de eindverantwoordelijken

Ik ruik
een walm van wantrouwen,
zonder ventilatie, nooduitgangen
en evacuatieplan Je bent financieel gezond,
trekt de betaalpas

en klopt op het luik

Een bank belt nooit. Een advocaat wel. Een roedel criminelen trekt door de stad en slacht makke schapen. Kijk eerst links, dan rechts, en niet alleen bij het oversteken. Kennen we die man bij de buurtsuper, wie hangt daar rond op het winkelplein met die halve liters blikbier? Waar is oma? Wie haalt vanavond eigenlijk de kinderen op?





dag 18

We missen het overzicht
hier onderweg
We achtervolgen,
wijken op tijd uit,
en bestuderen het riool
op de smartphones We zien veel files
Feesten gaan niet door

en we zingen met de ogen dicht
tot we elkaar vermoeden, verwonden
zonder bewijzen Afschalen
We halen elkaars adem in
en meren aan bij de laadpaal

tot ons gelijk bovenligt
en tevredenheid
ons in slaap sust Lekker lang kletsen,
verrassend positief, tot het volgende ontwaken
aan een lege oever

in een dood gedicht

Als vertrouwenspersoon met een verdienmodel word ik onzeker van het voortdurend ronselen van bovenaf. We hebben binnen vijf minuten de boodschappen in huis, de brandweer pas na een half uur. Hou daar rekening mee. Klim omlaag uit je comfortbunker en leer jezelf kennen, meende de therapeut. Dus wij winkelen. Sorteert voor naar de rij voor de klets-kassa en wacht zwijgend af.





Volledig transparant,
zo'n onderzoek willen we
Alle trillingen gedempt,
alle gemis afgeschermd
achter metershoge dossiers
Alle feesten op een rij
en dan aftellen, o wat ijverig,

op de vingers van een hand
en zonder censuur
Op straat wordt een man
verdacht doodgeschoten
Slachtoffer en dader zijn

bekenden van elkaar, zelfs verwant
tot in de derde graad Geen probleem in de praktijk
Verloedering, nieuwe rechters,
nog meer getuigen
komen bijeen Een hoop

licht op en ontbrandt

Ik duik weg voor lege bierflessen en straatstenen tussen de hekken met zwarte folieschermen en ben getuige van de terugroepacties voor de paarden met beenbeschermers voor hun pezen en hoeven. Bevrijdende rechters duiken onder. Politiek correct tussen morrende aandeelhouders in het nauw tussen afzettingen schrompelt de staatsmoloch ineen. Onnatuurlijke tranen wellen op en opgewekte hoestbuien ontregelen de ademhaling.







(parterre)





dag 19

Zenuwachtig

Het was het nog niet helemaal,
het project nog te jong,
die vloer lag daar maar
en we moesten er iets mee Onaantastbare
ondermijning, of niet:
soms is het leven onnozel

en vooral te jachtig
Het is niet erg
om de laatste te zijn op de testlocatie
of om niet eens mee te doen
Een volle prijzenkast

staat dan wel prachtig
maar wat heeft het gekost, details volgen
en achtervolgen en denk eens
aan al die verliezers,
die grote meerderheid,

leeg en onmachtig

Het kraakpand raakte in verval in de wintermaanden. Het bevolkingsregister bleek niet op orde en de inspectie evenmin. De lysdectische parttime sub-assistent adjunct van de projectleider van de ad hoc Cultuurcommissie telt het aantal woorden in het muurgedicht. De Technische Dienst schat daarna pas het aantal benodigde stenen en liters regenvaste muurverf in, binnen enge marges. Ontwijk elke ongetelde menigte, heel gewoon. Huilen helpt niet, terugslaan soms. Alles is te koop, en toch schrijf ik.





Dagelijks bedreigd
en onverwacht
Noem het naïef of te soft,
maar om mijn mening
te gebruiken als start- en landingsbaan,
daarop zit ik niet te wachten Leuk voor je portfolio
en iedereen heeft recht op z'n gelijk

ben ik geneigd
toe te geven, vooruit dan Vreugde eerst schetsen,
dan doorgeven Prestatiedwang,
het overgeven, de angst achterop te raken,
nijd, jaloezie en afgunst,

de sociale controle die in de nek hijgt,
de oversterfte – ik geef toe
dat het niet altijd meevalt De zorg verzwaart
Overtreders riskeren een boete,
en je moet niet verbaasd zijn

als je zo'n bedreiging in de mail krijgt

De blog wacht als een hond op brokken. Mensen hebben duidelijk perspectief nodig, ontdekten de grijze witte mannen van de gemeenteraad bij toeval. Dan lezen we van een reeks steekincidenten in het dorpscentrum. Mocht het kunnen, moest het moeten, en de horeca jubelt. Etalages stolden in ongeloof achter multiplex. Pas na de wedstrijd zagen we op de camerabeelden wat er was gebeurd in de catacomben. De blog liep vol met reacties.





dag 20

Wij zijn gekomen
om te gaan, zoveel
is duidelijk
Hard onderuit op de beurs vandaag,
niet op gerekend,
en wat nu?
Verzamelen op de parkeerplaats

onder bomen
en hoe onwennig die vrienden,
lang niet gezien Eerste alarmfase
Soms wordt het allemaal teveel,
het systeem,

we kunnen het dromen,
we kunnen niet ontwaken,
dat is het Valpartijen volgen
Na afloop blijven
alleen fragmenten

de herinnering omzomen

Vertrouwen in de overheid heeft bijna niemand meer. De meningen zijn wederzijds – desnoods klimmen we over muren. De spanningen lopen op, alledaags. “We moeten doorgaan met leven en werken. En vis kopen”, riep de marktkoopman in de camera, achter een stapel kranten. Iedereen heeft al meer dan genoeg aan de eigen gedachten. De middenmoot houdt zich op de achtergrond en wroet.





De ontvangst naderhand
was beperkt en vruchtbaar,
na koffie, thee en cake
De kleedkamer
grensde aan de garderobe
en de toiletgroep Bomen, overal bomen
en nauwelijks verstaanbaar

gefluister aan de achterkant
van het gezelschap,
schuifelend, aandringend
De familie sloot de gelederen
en de deuren van de auto's

De terugreis naar het platteland
was snel en doelgericht Ik had niets
nodig behalve het tegenovergestelde
van geluid en kwam tot mezelf
na het tanken, en voorgoed los

in een volgeboekt restaurant

De avondspits stagneert al op de uitvalsweg langs het crematorium. We
zwaaien naar elkaar en voegen stapvoets in. We slaan het voorgerecht over,
drinken alleen tapwater en doen samen koffie na. Nog net op tijd voor de
televisiequiz, gelukkig. De buurvrouw komt ook thuis, we zwaaien.
Niet te lang, niet te hevig, alles afgevlakt en beheersbaar.
En normaal. En dan niet slapen.





dag 21

Het inloopuur
wordt verlengd vanavond
Een zoete invasie
van klanten, het houdt niet op
Hulp is dichterbij
dan je denkt,
maar dat ligt niet aan je denken,

meer aan de duur
van je tijdelijk contract
en omdat niets echt
innovatief is, hier Volgeladen kasten en bunkers
De verkeerslichten ontregelen

het rondgaand vuur
en we wachten op groen licht Niet doen
“Wie loopt een stukje mee
op deze herdenking?”
Witte ballonnen ontstijgen

en bevullen de natuur

De staat mijdt elke verantwoordelijkheid: veel te moeilijk. Er is juridisch niets te verwijten, en zo. We leven best intens mee met de slachtoffers, dat wel. Hebben wij dat. Over de schreef en in de ban. Bruggen achter je verbranden is verfrissend, lucht op. Geen kwaad woord over de toekomst, en iedereen op tijd naar binnen. Vertrouwd en aangepast. Alle zorgen vanaf morgen verborgen. Waarheen de wind ons voert, oplossingsgericht, weet je wel.





De stoet loopt aan
vanaf het ouderlijk huis
naar het crematorium,
langs de plaats van het ongeval Zijn dienstauto,
die voorruit Zijn voormalige docenten
werden collega's,
maar op afstand

en ze bleven doorgaan
waar anderen verdwaalden
in plichtmatigheid en verveling
Relatief kort in 't vak,
en het inparkeren was nog

'n dingetje Ontvreemden – welaan,
er zat vordering in,
maar die nacht hield alles op
Met sommigen gaat het gelukkig
goed, zelfs beter, kies uit twee brillen,

maar er is niet veel meer aan

Hebben we 'n back-up? De onderhandelingen lopen: gisteravond was er nog een eivolle vergadering. De urn is nauwelijks afgekoeld en de eerste ruzies vlammen op. De politie hield met ME-busjes het hele gebied dagenlang in de gaten, en patrouilleerde nog weken later door de straat. Een veilig specialisme. De weduwe moest de helm inleveren, alles goed en wel, weet u wat zo'n ding kost? En de bijl, die ook.





dag 22

De instroom steeg
dagelijks zonder mededogen
De professionals
konden het nauwelijks bijbenen
Communicatie, dit alles Aan de achterkant
van het poortgebouw
stond continu een file

en die liep niet leeg
De bewaking bleef alert
ook buiten de spreekuren
De tot leven gewekte wapenwedloop
kende alleen uitgehongerde winnaars

en verontrustte elke strateeg
Zaadveredeling
en microchips deden het fantastisch Zeker is niets:
ondertussen groeiden grafieken
en de traditionele ontevredenheid

over hoe alles naar een crisis neeg

Liefhebben en vergeven, zo werd hij afgericht. De gokschulden eenmaal weggewerkt werd hij nihilistisch, had niets meer te verliezen. Het abonnement stopte vanzelf. Fysiek close was hij alleen nog met zijn rat tussen zijn armetierige armaturen en nette vodden. Buiten de omheining was er preventief fouilleren door de nachtwacht bij bushaltes en buurtsupers. Vooral witte, religieuze en overgewichtige mannen tuimelden kansloos van ophefje naar ophefje en werden daar kanslozer van.





Ik moest hier zijn,
week af van de lijn, het rijm,
thema en schema, bewust,
om te overleven Investeringsen?
Die achterstand haalde ik
al niet meer in
vanaf het begin,

tussen die diplomaten Ik voelde me te klein
en spoorloos De inspecteur genoot
van mijn onrust en glimlachte,
hij herkende kaste en situatie
als niet de zijne

en speelde met pijn en venijn
volgens zijn eigen regel: knopen doorhakken
Ik volstond met toestemmen,
ontwijken en valse beloftes Soort van zelfzorg
Ik was te laat voor elke bus,

de laatste voor de trein

Wolven horen alleen in de echte natuur. Er zijn incidenten met lastpakken. De flexwerkers hebben geen weet van de dossiers van de bewoners, die niet serieus worden genomen en ondeskundig behandeld, meent de cliëntenraad. Een buslading klantmanagers komt niet opdagen. Een bibliotheek vol designs en duurzame, aantrekkelijke sokken van ontheemde vodden produceren, dat lukt nog wel. Geen schijn van kans op een verblijfsvergunning, een thuis.





dag 23

Drukte in de binnenstad
is prima te vermijden,
de doorstroming is klonterig
vandaag maar ongestoord Het loopt
en je kunt nog overal
je fiets stallen en kwijt raken
Genoeg eten en drinken Alsof ik iets te verliezen

of te winnen had
doorkruiste ik alle omleidingen,
afsluitingen en wekenlange
versperringen naar pantoffels, ongedekte risico's,
ondergoed en een puike gehaktstaaf

langs een slingerpad
van kramen, betogingen
en gesloten winkelpanden Een ware sperzone
Nooit voldaan, antilope,
en ik stopte pas met winkelen en struikelen

toen ik haar te beminnen had

Alsof ze lag opgebaard, verhard, verstart, linksbuiten in wat ons bed was.
Mijn uitgehard sperma, mijn fluide libido, daar stond ik dan mooi voor lul.
Een huisplant/ Ik bleef maar onderweg, dat was het, en dat lag niet aan haar.
Een huisplant die af/ Waar stond ik geparkeerd, hoe snel liepen de kosten
op, waar kon ik nog iets te eten krijgen – daar dacht ik aan. Een huisplant die
afscheid neemt.





Koffie of thee
of gewoon leidingwater,
alles voldoet
ondanks de reisbeperkingen
Luchtwaardige lijnvluchten
bekrijten een blauwe hemel
en iedereen wil weg,

dat is het idee,
kennelijk Patiënten worden geleefd
De druk op de zorg
evenaart de groeiende kans
op pulserende aardbevingen

intern en het noodcomité
vergadert intens over de consumpties
voor de komende weken Ongewenst
reguleren, door en door Koffie of thee,
zo moeilijk moet dat niet zijn,

ook niet voor de GGD

“Vuile hond”, riep de geëmotioneerde vader nog.
Zijn verdringingsmechanisme werd wat broos op zijn leeftijd. Twee geitjes
stonden in de miezerregen in de boomgaard. Er was geen ontkomen aan.
Zij zag alleen nog de uitgemergelde lichamen, waarvan de meesten waren
bevroren in de ijzige sneeuwjachten. Als zij haar ogen sloot. Als hij zijn mond
maar hield. De geitjes zochten elkaar op.





dag 24

Rotstreken
waaruit vluchtelingenstromen
de grenzen opzoeken
en wachten
Hele regio's vertragen
de besluitvorming
en het regelgeven, en loochenen

kost weken
Veel werk voor de politie
en voor de ontkeners
"Ons hart is bij jou", zong het afgedwaalde koor
Niets stopt wat we nooit wilden zien

of nauwgezet ontweken,
ook het sluiten van de ogen niet We zijn allen
verdachten Zolang we kunnen parkeren
en mateloos inkopen
willen we van matiging

noch stoppen weten

Verse desinfectiegel voor de hondsdolle roedels op 't internet. Handen wassen achter plexiglas. Het was geen moord maar doodslag, maar het kind was daarom niet minder dood. Verdwenen. Uitgewist. De politie viel onmiddellijk de gerelateerde slachtoffers aan en nam mogelijke daders in bescherming. Maaltijden, bed en bad, onderdak. Journalisten werden papegaaien. Aaien. Naaien.





Hartslagen
gaven rust en vertrouwen
onder de getuigen, op zoek naar liefde
De verdachte
wachtte op de rechter
en stemde zwijgend toe
Zweet en de spanning

was nog net te dragen
terwijl broodjes werden bezorgd
en de reporters
voor de koffie gingen Druk het goed uit:
de bereidingswijze

van de waarheid begint te dagen
terwijl een zending
dranghekken arriveert
bij de enclave achter de barricade
en de pandbewaking, dat komt goed uit, denkt

aan nog op te nemen vrije dagen

Onnozelaars verkwanselen hun beetje kostbare vrijheid aan manipulatieve, gewelddadige opportunisten zonder vooropleiding. Kwartetten met statushouders met fixatie op beeldvorming. Bomen. Narcisme bloeit welig op een mestmengsel van achterdocht en onbenul. Wandelen onder bomen. Opgeroepen demonstranten volgen elkaar door geblindeerde winkelstraten als slachtvarkens richting veewagens. Lang wandelen onder bomen ververst de hersenen en verheldert het inzicht.





dag 25

Meters in het weiland
en over de kop,
de auto van vreemden,
van buiten het dorp Belastende reclame
een voelbare noordpool De omwonenden
werden geïnformeerd
door de politie

en mochten er nog niet bij want
er zaten doden in en het bloed
liep nog, bleek tijdens de eerste
zittingsdag,
maanden later

De camera keek van de zijkant
naar de onschuldigen Stuiterende media
en deskundigen spraken zich uit
Enkel ijs aan de horizon Op de tweede rij
zochten de ouders elkaar,

op een voorgoed bevroren eiland

Een spervuur van losbladige meningen op de asociale media richtte zich op de achterblijvers, culminerend in blinde haat. Het nieuws kaatste van vanrail naar vanrail, en eroverheen. Een steen door de ruit, een harde knal in de nacht. “Je hebt mijn hart gebroken. Het maakt niet uit hoe vaak je achterom kijkt. Op een dag heb ik je.” Een mateloos positieve mevrouw in de mail, een kunstmatige blondine zonder enige empathie, ontkende hun verdriet, angst en eenzaamheid. Dat leed af. Dat hielp.





Een landelijk verbod
werd opnieuw beloofd
Het kabinet ging schuiven
en de onverantwoordelijke minister
hield zich knap op de vlakte Een impuls,
men zocht een goalgetter
en een nieuw wereldrecord

“Ik schaam me kapot”,
bekende een van de ouders
en overal lagen
verspreid als lichaamsdelen
de verbroken afspraken Draadloze waslijsten

Een priester zocht zijn god
en dook onder, zo werkt het,
en de verzamelde leraren
belegden vergaderingen
Een zeer trieste dag

verdween achter slot

Een hoogwater van ambtelijke regeltjes in plaats van menselijke compassie.
Leed als economisch verdienmodel. Doelloze bijeenkomsten en stuurloze
commissies achter slinkende dijken. Een woud van gouden handdrukken,
vertrekpremies en pensioenreparaties waarin het moeizaam zoeken was
naar redelijkheid. Het kabinet zegt de urgentie te voelen en vergadert en
declareert zich suf. Je moet niet alles geloven wat je denkt. Kijk hem gaan, op
naar zijn pensioen. Zijn vrouw neemt deel.





dag 26

Plakband gebruiken
en rozen, en saffieren
Ik zie aan je huis
hoe het met je gaat
Het is een afweging, hoe je je leven vult
met jezelf, je grote zelf,
en het tegendeel,

dat met maskers en pruiken
die op je ziel lijken,
maar dan anders Ingrijpend, die handen
Betrokken ook Alles staat of valt
met het opengooien

van gesloten luiken
en onvoltooide bruggen
in alles wat je zegt
en verzwijgt En dan nog:
ik zie je zweten,

kan je angst ruiken

In mijn pubertijd ging ik hem zoeken. Er waren wellicht schrijffouten gemaakt in de gemeentelijke administratie. Onmetelijke intimidatie. Ik nam de vrijheid te breken, spreken waar niemand luisterde. De alcohol maakte elk gesprek met hem toen al vruchteloos en onmogelijk. Het salaris was geen geheim. Toen hij tenslotte ziek lag ging ik na decennia weer op raambezoek. De gelijkenis betrof alleen het uiterlijk, en dan nog. Wat doe ik hier?





Het juiste antwoord
op afwachtende vragen
is een wedervraag
Een nederlaag
voor je ego, dat is zo, een verlof zonder einde
Na de fusie tellen je meningen
en het gevoel dat ze delen minder en korter

en vervalt je paspoort
Onfeilbaar, alwetend...
wil je alles kennen waarna niets overblijft
of trekt juist het mysterie
je achteruit je barricades

en is wat je overdag scoort
slechts voedsel
voor je onaffe dromen, syndromen
die blijven terugkeren
tot de val je keer op keer

diep in de nacht stoort

Kopzorgen over de ronduit zorgwekkende situatie bij de ontzorgde vluchtelingen beheersen het overleg. Tuinwandelingen zonder notulen. Schuivende prioriteiten in de huisvesting, tegenstellingen, en niemand vindt zichzelf schuldig. Vlucht weer, nu het bijna niet meer kan. Lege trendwatchers dringen aan en de politiek aarzelt, daar zijn ze goed in. Wilde bloemen zie je vooral in de berm, maar ze groeien overal. De zorg stopt nooit. Ook het vluchten niet.





dag 27

Was dit verveling?

We zien de voorbereiding,
gedoneerde slaapzakken,
multifunctionele kleding
en gewoontegetrouwe bureaucratie
bij gevestigde
en incidentele organisaties

met te weinig speling

Ook niet mijn keuze, dit leven We hangen
over de reling van een zwalkend schip
vol kapiteins en de trip duurt voort,
ver van alle havens Alles nadert voltooiing

Geen memo, geen officiële mededeling
kan troost bevatten
of begrip opwekken Onvrede
en niets, werkelijk niets
is zo eenvoudig en werkzaam

als een streling

De crew van het schip lekte naar de pers. We drongen lange tijd tevergeefs
aan op openheid. Weerzinwekkend arrogant, hoe met belastinggeld werd
gesmeten en ook nog eens de verkeerde kant op: naar boven. In de haven
groeide het verzet. De moordenaar bezwoer de rechtbank dat hij was
veranderd en opnieuw en opnieuw een tweede kans verdiende. Het schip voer
verder zonder hem. We gaan naar huis.





We gaan naar huis,
kom, pak je spullen
Iedereen hier is je vijand
en leer vertrouwen op mij Niet zorghelden,
alleen de heuvels bieden
schuilplaatsen en voeding
Vertel me waarom

je weg wilt, al dat ruis
van loze omstanders
en boze belanghebbenden,
negeer het, kijk in m'n ogen
en hou desnoods de zoom

van mijn jas vast tot thuis
Hier is geen thuis meer, kom, in de auto,
in het geblindeerde achterin ben je veilig
Gezellig genieten is hier niet verplicht,
hier ver van de chaos die ik bemin

en tevens verguis

Schadeclaims en ongedekt werkoverleg tussen alle nietbetrokkenen, juridische rookgordijnen en straatsteenargumenten. Losse stoeptegels zijn we. Wat doen we. Een hinkstapsprong tussen rolkoffers en documentencontainers. Heeft iedereen alles? Wat doen we hier. Busladingen advocaten inclusief bewaking op het parkeerterrein parterre en ga maar door. Wat doen we hier nog. Glasscherven zijn we. Aarde zijn we. Pak alles in, we eten onderweg en verwijder alle logo's. Wat we doen.





dag 28

Verwijder alle logo's
en wis alle sporen
van en naar je woning
Blijf vooral mopperen
en je personeel instrueren
Dit is geen bestellijst Ongeregelheden
met wanhopigen laaien op

en er lopen er een hoop los
die beter in quarantaine waren gebleven
Het is mij eender, de mist blijft lang hangen
Download de app Ook ik wil overleven,
patrouilles en ambulances mijden,

dwalen door een loofbos
hier en daar over me heen, zonder tribunalen
langs telkens andere paden
en steeds verdere wegen
opwaarts en steeds dieper

in deze kosmos

Filantroop, de behoefte aan contact is groter dan ooit. Wat eten we vandaag in dit drukbezochte vaarwater. Stampot met groene groenten, halloumi kaas, dillesaus, hazelnoten en edamame bonen, 'n stapje gezonder, bijzonder, zonder weerga. "Waarom? Ik doe toch helemaal niets verkeerd?" Je bent wat je eet en honger vraagt meer van je inkomen. Sommigen zijn zó arm dat ze alleen maar geld hebben.





Luister, lege baljurk,
ook ik ken grote
leemtes in mijn bodemloze kennis,
en vergeet soms sneller
dan ik aanleer
Maar niet slimmer worden
of sterker groeien

is de kurk
waarop we ongewild drijven,
het is eerder ons vermogen
tot aanpassen, leerde ik Een start-up school, dit
Negeer de oplichter,

ontwijk de schurk
Bezorgers gezocht met overactief
rechterbrein Zoek liefde en warmte
waar die is, niet eens zo ver weg:
hier waar ik een wolk lees

en bij een bloem hurk

Geen succes met datingapps. Keep up the good work, lees ik. Sta dubbel
geparkeerd desnoods. De kroegen wachten niet langer. We worden met
mooie praatjes en plaatjes in de zeik genomen. Alle dieren staan op scherp
na de terugkeer van de wolf. Blijf vooral positief en verstop die overdosis
baklava in het diepvriesvak op de begane grond. Gecontroleerd uitstromen
kan vanaf nu. De teller loopt.





dag 29

We doen het verkeerd
Vast voor drugs
en wapenbezit, minderjarig
ook nog Een harde kern
vol tradities en feesten,
veel feesten, ook bussen en trainingsvluchten
We zijn intolerant geworden

en hebben naastenliefde verleerd
“Niemand torpedeert, explodeert
zonder reden op lotgenotenbijeenkomsten”,
besloot de advocaat
zijn betoog “Iedereen kan tekenen”

Het wordt spraakmakend verteerd
in ketens van rechtszaken
Controleren levert geld op
en bloedrode bolides De marktwaarde
stijgt alleen maar,

wordt beweerd

We maken kennis met de duurzame-lifestyle-expert op het Centraal Station.
Op tijd bukken, denk ik dan. We snijden patronen uit wat we denken en
rollen dat in een tapijt van aangestampte zinnen en rondleidingen.
Samen zijn we alleen. Niet alles is bespreekbaar en dat ligt aan de woorden
zelf, aan de taal, de samenhang en ontelbare onderliggende verbindingen.
We kanaliseren de rivier en dammen het water in, maar niet de oceaan.
Er komt altijd regen.





Voor de status
en de lol, daar doen we het voor
Het gaat vooral mis
bij aanbiedingen
Steeds meer lifecoaches,
snelheidsovertredingen en afhaalpunten
Het slachtoffer ligt beklemd

als een foetus
tussen racestuur, airbags,
concourstoelen en riemen,
sprakeloos Overlast is relatief
De brandweer opent het blik

en mompelt “Jezus”
Het laatste bloed spijbelt sijpelt
op het asfalt En weer moeten we mutanten
weren En elke dag weer,
er is volop aanvoer, gemiddeld,

plusminus

Uitwringen en afwateren voordat het onderstroomt. Blijf leren en studeren,
het houdt niet op. Probeer om te keren, ook de stenen. Alle profielen zijn
om privacyredenen gefingeerd, kleine moeite. Waardig sterven is niet voor
iedereen weggelegd. Alles wat we zien is voorgoed voorbij, meester, een
ongericht spervuur. Volg je instincten zoals een hond zijn staart. En trek dit
maar aan.





dag 30

Er komt nog 'n gesprek,
en de toenmalige directeur
blijft strak ontkennen,
al haar aantijgingen “Tegen de uitzichtloosheid
Zij vroeg erom
met dat minieme jurkje,
bij hoog en laag uitgesneden,

vind je het gek?”
Telefoontjes werden niet beantwoord,
we gaan kijken
waar er nog ruimte is Trek
de stekker eruit Het stapelt zich op,

de dossiers, rek voor rek
en waar moeten we beginnen?
Getuigen zijn er niet, het was het inloopuur
voor vrijwilligers, haar woord tegen het zijne,
vanzelfsprekend, check,

en we wachten op feedback

Vraagstellers, plaagbellers. Elk mens verdient een herkansing na het graven. Ongekende solidariteit bij de uitvaart, een file tot aan de snelweg. Het ingezameld geld ging op aan nazorg voor de naasten. Honderden lege hamburgerdoosjes, drinkbekers met houten rietjes en gerecyclede servetjes in de zachte berm. Een proef met camera's, daar wordt over nagedacht, al jaren. Hij wilde 112 bellen, maar dat systeem was compleet stukgereguleerd. Ik hoor de wolven.





Kijk naar de cijfers
Toen het ging vriezen
was dat een probleem
bij de opvang De voorspelde kernfusie
bleef uit Eenmaal in de boeien
bekende hij de besmetting,
en zijn rol in de preventieve instellingen

Dichters en schrijvers
kwamen in het geniep bijeen
en vertelden elkaar doelloos
heel rijmende en boeiende leugens
om de tijd door te komen,

een liefdesfeest in plichtmatige ijver
Overall camera's
en even overall drugshandel,
een zorgvuldig en geduldig
proces Hou ze dicht bij huis in detentie,

luie slavendrijver

Kabaal en rotzooi in huis, dat wel, en messen. “Een vrije geest en een beetje lef”, verklaarde zij. “Wij wilden de veilige nacht terug, punt.” De trap op, nog een trap, de kamer aan de tuinzijde, daar was het te doen. Hij bewaarde alles in dozen onder het stapelbed, niet gesorteerd. Zijn ouders gunden hem alle vrijheid, ondanks zijn beperkingen: meebewegende tralies, rekbare en geblindeerde begrippen, veel bijzinnen en komma's. Aandacht kost tijd, chef.





dag 31

We zijn traag
Zelfs het meest reële scenario
is op zichzelf aangewezen,
net als alles en iedereen
vandaag Een contingent
slaat alarm, er zijn wat opstoppingen
en oudere, kwetsbare personen

scoren nu eenmaal te laag
qua overlevingskansen en zo Tranen,
echt wel Verontrustende opties
worden aangenaam opgediend, omfloerst bijna,
in een gezellige, rustieke ambiance

met open haard en gevulde maag
Het is nog maar de vraag
hoe de oversterfte zich ontwikkelt
bij mensen die kinderen krijgen En hoe het gezag
de herkiezingsstrategieën

inschat vandaag

Het is niet goed te praten. Code rood. Vochtige ogen en geloken blikken in het publiek. Het is een truc. De gedegen degensliker heeft pepperspray in de aanbieding in de webshop. Het is een begoocheling. Van actief en betrokken naar passief en vertrokken. Het lijkt wel verkiezingstijd, al die loze beloftes. Trek je volgnummer, de lift is al weken defect. Het is kicken. Naar onsterfelijkheid kunnen we fluiten, en er is extra drukte in de gipskamers.





Succesvol
draait alles om vrijen en vrijheid
bij de zojuist overleden
anonieme bijdrager en columnist
op leeftijd Maar wel rechtvaardig
Duistere kunst
bezet de muren van musea

en de diva ambieert een seksrol
met enkel vriendinnen, moet kunnen,
omdat alles kan Hou in die omgevingen
elke dag het hoofd omhoog,
laatbloeier,

negeer de oplopende cholesterol
en sla wild om je heen
als een virus
Blijf elkaar zien Het spoor leidt naar
een ontwijkgebouw vol restwol,

nou, komaan, dat hou je best vol

In een menigte onbekende profielen, dag na dag online. Ogen in je rug, op
de tenen in kousenvoeten, voorzichtig met die muisklikken en swipes en
luister. Je staat op lijsten, je data wordt doorverkocht en de winst gaat niet
naar jou, nee nee. Die inlichtingendiensten hacken alles en iedereen en tellen
op. USB-stick spionage en diefstal. Blijf afwijken en reageer op elk contact
onvoorspelbaar. De zon schijnt achter die wolken te schijnen.





dag 32

Een bekend fenomeen,
zo'n dode naamloze man
voor de nachtingang
van de eerste hulp, niemand ontkent het
Iedereen voert ondertussen
doorlopend actie Een proefpakket
XTC van honderd kilo in de klike

en ze weten het meteen
op Twitter en Telegram, geen probleem,
zonder kennis van zaken
of opleiding Het ligt altijd
aan die anderen,

de vreemdeling, kom er overheen,
stel je proces-verbaal op
en sorteer, archiveer
en negeer het zorgvuldig Blijf netwerken
want stel dat we iets moeten,

dat wil er toch geen

Groeiende zorgen over de beursgevoelige na-ijleffecten van flitsbezorgers,
dansleraren en verzuimspecialisten vullen de columns. Niet alles lezen,
het nieuws vindt jou toch wel. Die blaffende honden wijzen je op de
schuilplaatsen van je vijanden. Blijf je spiegelbeeld recht aankijken en
herkennen, dat is je houvast. Kijk achterom en zie het pad dat je baande,
gelijkvloers. En ga verder daar waar niemand ooit ging.





De schone schijn,
een ongemakkelijk onderonsje
en waar haal je
de tijd vandaan om dit alles
te ontlopen Het is een opgerolde bende
Net echt, dat amusement,
en onderhoudend

zoals een betonblok kan zijn
onder water Pech is onderweg
Waarom wil ik dit schrijven?
Arbeidsethos, verslaving,
geen alternatieven, omdat het kan

dicht ik belast en onrein
als een geweten Het lijkt cynisch,
onrechtvaardig –
nadat moeder overleed
hoefde het voor vader ook niet meer

en meer moest het niet zijn

Een vruchtbare specialist, de onderste steen moet boven.
Grensoverschrijdend wangedrag van geketenden op slinkende apenrotsen.
Spijt betuigen helpt de kranten aan bladvulling. De wereld blijft rond.
Het ontdekken en waarnemen valt niet altijd mee, maar nog steeds geven
mensen om elkaar, nog altijd groeit liefde in onverwachte tuinen. Hou je
klimtuig, tricot en spieren in conditie.





dag 33

De officier van justitie
wist het ook niet meer,
had het kunnen weten,
maar ja,
wie schrijft die blijft
schrijven en ongeregelde patiënten
blijven op ooghoogte komen

vanuit elke positie
Deze panische bladblazer, schietschijf,
doelwit en gevolg
van onwil en desinteresse,
luiheid, ook, gecultiveerd

tot een moeras van tradities
en afgesloten zintuigen Sirene, zwaailamp, claxon:
de patrouilles gaan wel door,
want relatief veilig,
en het draagt bij tot aftakeling

van de algehele conditie

De demonstranten werken niet mee bij de ontruiming. Zoals gebruikelijk wordt de begroting overschreden en neemt niemand verantwoordelijkheid. Tot over de grens importeren dorpsbewoners pallets toiletpapier en sigaretten in bulk. Een hele generatie verhuist naar de industriesteden aan zee. Een geile gremia, rattenplaag van lokale politici vecht onderling om de laatste kruimels invloed.





Het anorexe model
droeg niets bij
en droeg bijna niets,
het kon nog net
Roem wacht, net achter
de volgende fotosessie,
weet ik waar

Ik wist het best wel,
hoogtepunten ontbraken Ik verzwegen het,
kreeg het niet over de lippen,
al dan niet met botox
tot achter de oren opgepompt

en uithongering onder een glad vel
werd vereist Een reismasker
bleef achter op de fotoshoot,
hoe nu verder? Een buig karakter in ruig weer:
als iemand me dat zou vragen

wist ik het niet Of wel

Dochters van dochters van dochters, toch. Het is een overtocht, maar zij
ervaart het als ontwaken, geen tijd voor reflectie, ze is er niet voor getraind.

Hij heeft het over een cultuurverandering, een overlevingsstrijd en zij
weet wel beter. Het is niet genetisch, wel besmettelijk. Nooit zo'n man
recht aankijken, als een hond ziet hij het als een uitdaging. Doe iets met
gebarentaal. Verberg je tepels. Niet kwispelen.





dag 34

Vanuit het immune
en onbesmette groeit niets
en niemand Gemiste kansen
omkransen allen
hier op de neutrale vlakte
Fobieën en paranoïde ego's botsen
als poolballen en verdwijnen

in de pockets van het opportune
zonder restafval
van een pro- of demotie,
whatever, zo werkt het,
desnoods installeren we

tribunalen voor de bühne
en achterban Alles moet vooral blijken
Sluit het af, sneue keu Angst en haat
voor wat moeilijk te vatten is,
overdekt met teleurstelling

en rancune

Al het personeel is het met hem eens, zelfs dat van de kantine en de
postkamer. Willekeur is het: swipe, post, like en lik je omhoog wat je wilt, reu.
Door de knieën gaan is anders dan voorover bukken. Binnen omheiningen
en grachten gelden niet toevallig wel de bevochten rechten van hevige
psychopaten met barstende bloeddruk. Hou een map recente dickpics altijd
bij de hand, onder bezwete vingertoppen vol frituurvet, naast die map met
kiekjes van de kleinkinderen.





De bloeddruk
kwam en ging, eb en vloed,
en de conditie bleek navenant
Opgeven was een optie,
maar je moet geluk hebben bij dit
ontoegankelijk cliëntelisme Blijf bij je dieet,
blijf bij je training, volg de maan, hou vol

en blijf weg bij die foodtruck
Ja, we weten wat het volk wil:
meer en meer,
het is een drama
voor onze kinderen, denk na

en maak 't niet voorgoed stuk,
lijkt me, mama Loop het open veld in en wacht
op de bliksem Maak er een toneelstuk van,
een musical als 't kan,
nodig iedereen uit en

good luck

Niet opgevoed maar afgericht. Sla wild om je heen, cactus. Het paard nadert
je omzichtig en tast naar je innerlijk. Rondjes in de arena volgen, al dan
niet onbemand. Kijk eens hoe ze kijken, daar gaat het toch om? Gezien
worden, liefst vanuit de goot. Worden, niet zijn. Recht je rug op de catwalk.
Je houding zit gegoten als voorheen je trouwpak, je schoenen dienen nog
ingelopen. Je stinkt.





dag 35

Loop ik door
of kijk ik terug, snel
paraat die smart camera en flits,
leg het vast die cliënten achter glas
en wat ruik ik daar nu:
dilemma's? Alles lijkt bijzonder
Ook een leven lang zorg

voor anderen telt niet voor
een beloning Tel zegeningen, lettergrepen
en verdien je rust, nee zelfs dat niet
De familie wil anoniem blijven
en laat zich niet zien,

en luister naar zo'n zangkoor
op het geluidssysteem
Haar laatste keuze, neem ik aan Ja doe maar
Thuis verbrand ik de knipsels
uit de krant en wis ik

elke foto, elk spoor

verlies. dit van dragen het bij toe sterkte veel kleinkinderen en (schoon)
kinderen vrouw, zijn bijzonder het in en familie de wensen Wij terug.
dankbaarheid met kijken Wij gedaan. heeft vereniging de en scholen de van
belang het in tijd lange gedurende hij dat werk goede vele het voor respect
veel hebben Wij scholengroep. de en onderwijs het voor ingezet ziel en hart
met altijd zich heeft Hij andersom. En





Het zijn afspraken,
meer niet, soort van, weet je,
een vastgelegd patroon,
niet eens bewust
Zo doen we dat
De wekker, de dagelijkse route
naar kantoor,

dat soort zaken
En dag na dag blijft de fractieleider aan,
wordt de stapel hoger
tussen hem en de gebeurtenis,
een muur en hij moet er doorheen

het traject afmaken
Ga met god en zo, geestig Ze hebben
allemaal gelijk die het niet begrijpen
kunnen of willen
Meer niet, een serie opdrachten,

een lijst van taken

We gaan het uitdokteren. Het beheer van de bomen, struiken, wandelpaden en vijvers vraagt om een energieke aanpak van een aandoenlijk serieuze kracht die stalorders volgt. Ook de musical gaat uiteindelijk op tournee, vroegboek nu voor de beste plaatsen. Een vernissage, een dans net buiten het bereik van een verward publiek, een gesprek in een andere kamer, waar afgebroken libellen even in laag zonlicht oplichten.





dag 36

Extra lichamen
worden gekoeld opgenomen
en het uitvaartbedrijf
huurt flexwerkers in, vol weersverwachtingen
Crystal meth knettert in
de brandstapels en het gifafval
vult sloten en greppels

Woordvoerders beamen
wat niemand kan controleren Heb je vragen?
Bel of mail gerust! Discussies kosten werktijd
in de halfgesloten bedrijven
en instellingen

De geoliede machine achter ramen
bonkt en trilt en gilt en vonkt
en de temperatuur wisselt Zoek op het internet
inspiratie en gegadigden De regenval hield aan,
ook de achterdocht en de rulle zweetlucht

toen we weer buiten kwamen

“Het mislukken en falen waard”, vond de pasbenoemde
brandweercommandant van de betrapte crimineel. Hij had de container
met pneumatische klauwen open laten wrikken. Nadat de nog wat vochtige
restanten waren afgevoerd volgde minutieus recherchewerk en ongerichte
woede op Twitter en Telegram. Ontruiming, deels afbraak, en meteen
daarna werden de opengevallen functies omgeploegd en aangevuld.
Sollicitanten genoeg. Productie en aanvoer stokten geen dag.





Een flashback,
herhaling van zetten,
kennelijk leren we weinig
en traag Steunpakketten: gemakzucht
en eigenbelang bij het bestuur, mooie middelen
in aantocht, zelfgenoegzaamheid,
dat soort zonden, een bezoekverbod

en het ontwijken van het gesprek
We zien af van onderzoek
en beschuldigen afwezigen
en voortvluchtigen
Het ligt nooit aan onszelf,

liever verklaren we de ander knettergek
en kruipen we terug
in een vastgeroeste schulp Laat code zwart
afvlakken Evacuaties lopen stroef,
want waarheen nog, en online

vinden we onze volgende werkplek

Verhoog de educatiegraad, niet de kiesdrempel. Boor waterputten en ontdek het heden in de blootgelegde vondsten. Volg de verslaggeving van wedstrijden tot aan de finish en van discussies tot in het niets. Keer terug naar de bron, het voedende water waarin je maandenlang de tijd had om voldoende hersencellen te kweken en delen. Hou je vluchtwegen in goede staat van onderhoud. Niet struikelen. Wacht op het arrestatieteam.







(etages)





dag 37

Het arrestatieteam
verzamelt zich
aan de bosrijke provinciale weg
Het is erg moeilijk voor iedereen,
maar de livestream komt eraan
De fatale afloop vorige maand
mag niet herhaald worden,

schrijft iemand anoniem
in de gesponsorde gelamineerde wijk glossy
De Rekenkamer is kritisch, want vergrijzing,
de recherche zwijgt in alle talen
en het zoeken gaat onverminderd

door Ze vonden z'n broekriem
en schoenen, meer niet De familie
sluit zich af Vermist is erger dan dood
Buurvrouw weet er meer van
Journalisten speuren

en vinden geduldig wachten een crime

Dat was het wel weer. Nu is het me-time, en die own ik gewoon. Ik blijf een klasse migrant te zijn, na een inclusief intern onderzoek naar misstanden bij de vertrouwenspersoon. Feromonen, stuifmeel en serotonine in gezinsverpakking. De een relativeert, de ander baalt, op dit niveau. De fascistische detacheerder blijft gefascineerd door al wat tintelt en fonkelt. "Al dat scrollen brengt me nergens", verzucht de rouwcoach.





Aan de slag,
fanatiek op de barricaden
als het niet anders kan
Complex blijft de situatie
ondanks al het plichtmatig overleg
En wat is het geheim?
Lees: 'Verbinding zoeken',

bijna elke dag
je gezicht laten zien aan de inwoners
van de wijk Knijpstokken, schepnetjes
en voetsurveillance Op en rond de kruising
is het veel te druk

maar niemand gaat overstag
en de vrijwilligers
missen erkenning, een bedankje
zou al genoeg zijn Van scholieren verplicht
Het vergaderschema komt eraan met grote risico's,

wat dat ook wezen mag

De non-food afdeling staat op scherp. Vakkenvullers in ploegendienst
buffelen, 'stoempen' noemen ze dat zelf. Etalages in etages.
Het beveiligingsbedrijf floreert en werkloosheidscijfers kelderen. Foto's op
identiteitspapieren dienen te worden ververst. Niets is zo effectief als een
wanhopige werkgever. Na zonsondergang raken de straten ontvolkt, op
een enkele pakketbezorger of pizzakoerier na. We stapelen en noemen dat
welvaart.





dag 38

Harde zijwind
Het kabinet wacht af
tot het zeewater de kop
van de dijken bereikt en de rijkswegen
overspoelt Hordes op drift met nachtkijkers
Meer afhaalpunten, betaalbaar bouwen
en als de klachten aanhouden,

structureel, en hij vindt
dat het minder moet,
zal de gedoogde opvolger
ooit gaan ingrijpen, zegt hij, iconisch,
ongenotuleerd binnenskamers

Als een blij kind
volgt zijn fractie hem vanuit de nachtopvang
tot in de loopgraven,
getekend door de recessie
tot aan de afgrond En dan springen ze

vanuit een eindsprint

De vlootshow kon worden afgerond. Glashard ontkende de dienstdoende blanke mannelijke minister de reeks staatsontvoeringen van kinderen van statushouders van kleur. Pas na de receptie drongen zijn woorden en daden tot ons door, maar toen waren er geen consumptiebonnen meer. Pas na het derde café voelden wij drang naar de redactie te communiceren dat er niets gebeurd was. Pas na twee doorweekte, doorwaakte nachten drong wat vaag begrip door, maar het nieuws denderde verder en liet ons achter. Pas als we het verloren zijn, beseffen we wat we missen.





Het ultimatum
voor de zogeheten merchandising
kwam met de uitwasbare washand
inclusief clublogo Zo, hé, er kan nog zoveel wel
Urenlang in de rij
voor het enige loket
en de beperkte openingsuren

op de gegeven datums:
schrikbarend en onmenselijk Al tijdens zijn leven
was er overleg met de familie
van de gedreven kunstenaar
en commercieel een hit

was zeker het herdenkingsalbum
met QR-code voor grafbezoek
op afspraak, toekomstbestendig ook
De fanclub ontruimde
zijn atelier en vergaderde online

over het komende lustrum

De messenwerper, acrobaat en vuurspuwer trekken samen op.
Verschansingen, schuilplaatsen, anonieme profielen, gekooide tijger,
ontmande olifant, sierapen en iemand in de nok in elastische touwen.
Zelfs het stof is vergaan, en we tellen de eerste krokussen op het slagveld.
Er is twijfel over hoe de overledene aan te spreken. Het Is Allemaal Branding
Volgens Die Mevrouw Van Sales. Denk aan de burens. Alleen vloeken waar
nodig.





dag 39

De planning
wijzigde dagelijks en bleef
wijzigen Contacten
kwamen en gingen
Gezonde kinderen in lange wachtrijen
dromden bijeen voor gesloten dagverblijven
Avondvullende locaties,

en de ontkenning
hielp ook niet Zorgelijke trots
Een inhaalslag kwam te laat
en emigratie lokte “Het heeft ons overvallen”
Maar waarheen? Dit is geen toeval!

Alles kwam neer op gewenning
en acceptatie, van wie bleef
na de evacuatie
De voedselbanken reorganiseren
en breiden uit De regering

vordert en telt elke penning

Om mezelf. Demagogie in opkomst, het mennen van de manipuleerbare massa raakt verfijnd en boekt successen. De bevolking is moe en uitgeput. Om mezelf te verversen, opnieuw uit te vinden. Slecht afgestelde microfoons en haperende luidsprekers verhullen de afwezige boodschap en af en toe roept een loze boze strijdkreet gegil, gefluit en gejoel op. Om te blijven ontsnappen. Om mezelf telkens weer te verrassen.





Ik hoor het afscheid
naderen in haar stem, in wat ze zegt
over de telefoonlijn
Maskers en verkleedpartijen
leiden af, meer niet
De eerstvolgende stap
is herstel van de gelederen

Geen tijdelijke plekken – liefst voor altijd
Het gaat zelden zoals we willen,
meestal zoals we moeten Het pad volgen,
dat is alles Afbouwen van de stabiliteit,
op tijd vernederen Ik luister goed

en voel hoe het van me afglijdt,
niet zonder brokstukken, sporen
en littekens achter te laten
als een gletsjer Het lijkt nu beter te gaan
met haar Ik hoor het naderen

en hoe het me afsnijdt

Van afspraak naar afspraak, en alles daartussen. Geen tijd om te denken, een agenda vol handelingen. Negeer de bloedende wond, de ingehouden tranen.
Een leven gereduceerd tot foto's en documenten, alleen de ogen en vingers en niet de geur, de zang, de zoetzoute smaak van haar lippen op de mijne, het oplichten en flakkeren van herinneringen, de gazelle. En door, en door.
Ik voel me schuldig, ook.





dag 40

Beroofd en geveleid,
hoe voel je je nu?
Consumenten mijden
de drukke steden en nauwe straten
zonder parkeerplaatsen
Ze weten: ooit zijn wij
aan de beurt Wie is urgent?

Ooit komt onze tijd
Vinnig prediken helpt,
en de grens komt rap naderbij,
weggebruikers en tafelgasten “Sla me
niet zo hard, vandaag niet”,

zo hervatte zij de strijd,
en hij vertrok Er was een shitstorm nodig op Twitter
en Instagram Er kwam een nagelstudio
met een altijd volle opslag achterom,
en tot midden in de nacht

konden klanten hun waren kwijt

Bid wat je wilt, schijnheilige, het blijft propaganda, een leugen, een denkfout.
Gooi af die mantel en trek de bergen in, ver boven de boomgrens van de
illusoire maatschappij. Laat grondmist en zwerfwolken je ontlasten van
alles wat je denkt geleerd te hebben. Dat was niet leren, echt niet, dat was
oppassen en inpassen en je keer op keer aanpassen en zo jezelf verliezen.
Dat was angst dat afzondering eenzaamheid zou brengen. Integendeel, het
bracht je verlossing.





Positief getest
na een werkbezoek
aan de jeugdzorg
Als er onderzoek komt
naar die kinderen en uithuisplaatsing
niet mogelijk is volgt een jarenlang
proces vol specifieke situaties,

voor iedereen funest
en feitelijk gebeurt er niets,
op levenslange beschadiging na Omzet en winst:
experts strijden onderling
om voorrang en iedereen

vindt het best,
maar actie, nee, stel je voor
dat je achter je bureau uit moet komen,
eng hoor Vallende takken,
dor hout Wat rest

is een stil protest

Laaghangende depressies. Je werd van hokje naar hokje doorgeschoven en elke hechting bleek binnen enkele maanden afgebroken. Allesomhullende leegte en niemand zag hoe je vuisten zich stuksloegen op steeds dikkere muren, niemand hoorde je stem verzwakken en zwijgen. Je tranen droogden tot schroeiende verbittering. Steeds vettere leasebakken bij de leiding van de falende zorg, dat wel, dat ging gewoon door. De directie is vooral niet aansprakelijk, zoekt dat ook niet. Dekking. Opschaling.





dag 41

Afgemeerd
en verlost van de bemanning
Alle hens aan dek
en aan wal, met spoed
Huiseigenaren financieren elkaar
en piepen en kraken
in de leegstromende havens

waar hun auto's staan geparkeerd
achter de dijk Sterke drank en brood
Wat nog rest van het dorp
en niet is omgewaaid
is benedendeks bijeen in de dakloze kerk

waar iedereen dineert
met zicht op het niets daarboven Ongedekte schade,
dat maakt hongerig Het is dringen
bij de brede steun De kapitein monstert
genodigden en gegadigden

en noteert

Ondertussen: thuislozen verzamelen zich in openbare bibliotheken en hun blik ontwijkt elke passant. Ze staan op lijsten en vullen dossierkasten met processen-verbaal, formulieren, aanvragen en bezwaarschriften. Ze houden legers hulpverleners aan het werk. We parkeren onder bewakingscamera's, zetten onze e-bikes buiten op drievoudig slot en haasten ons door stapvoetse winkelpanden om de buit zo snel en efficiënt mogelijk te vergaren. We kijken soms naar het nieuws. Er is niets nieuws. Nieuw is niets.





Veelgestelde vragen
vandaag Herhalingen
slijten de drempel uit
en frustreren elke vernieuwing
De onderzoekplicht roept
en de oorzaak van alles
ligt in onszelf

Doorvragen, het begint te dagen
Hoeveel geluk moet je hebben,
waar laat je de paraplu,
hoe laat is het? Iedereen met pensioen, toch?
Wat is een mantelzorgwoning,

wat kosten de toeslagen
en kan moeder meeverhuizen?
In de marge blijft de avond vallen
en dat dringt binnen Nog vergunningen nodig?
Als ik niet beter wist

zou ik me buiten wagen

In de pauze zie ik wapens en troepen op tv. De gitaar is gestemd in Drop-D, D-A-D-G-B-E, speel louter powerchords, keihard. Luisteren, dove motherfuckers. En als jullie niet willen luisteren, boost ik de versterker boven de pijngrens en schreeuw ik nog luider. Waarom horen jullie me niet, hoe kunnen jullie mij nog altijd negeren? Reageer verdomme, dan kan ik eindelijk vredig sterven. Achter de dranghekken wacht ik op de wolven.





dag 42

Het algoritme zegt: alles komt goed
De schrik enigszins te boven
sluiten we massaal de deuren
en verschuilen we onszelf
achter manshoge schuttingen van het eigen
gelijk, met geen oog voor ruimte en kans,
terwijl de haan ontwaakt

en de hen treffende complotten uitbroedt
We omarmen de hoop dat 't goedkomt,
in de zorg ben je geen nummer
en we procederen verder
Een schandvlek voor de branche,

maar het ligt aan de spoed
en de bureaucratie, het rechteloos gekwispel,
liegen ze tegen elkaar Ik wens u
een geheel onverzorgde voetreis
naar de wijkende paleizen in Rome

en niet vergoed

Blunders van justitie verspreiden lijsten met medewerkers, ook onzalige
inhalige voormalige, onder andere criminelen. Afpersing in de fruithandel,
sappige quotes op YouTube en Instagram, namaakwapens in kofferbakken en
veel te veel contant geld. Tijdens de aanslag met illegaal vuurwerk lagen de
slachtoffers op de grond te slapen tussen stapels veilingkragen. De boot bleef
ongedeerd en zonk niet.





Het is juist de bedoeling
dat u niet echt begrijpt
wat de baas rondschrijft
U moet gewoon doen wat hij
beveelt, twijfel niet Geen tegenoffensief,
zeker niet genderneutraal Denken past niet
bij uw loonschaal en medaille voor 40 jaar

niet opvallen Die vergoeding:
dat waren mooie tijden
op school, in uw herinnering
verkleurd als herfstbladeren
De discipline, het van buiten leren,

hoe het daar aan toe ging
met beloning en straf als enige
motivatie Zo werd later gecentreerde seksnering
verantwoord geacht: het loont immers Er wordt voor u gezorgd
(niet, duh), droom maar lentegroen verder

met volle maag en onderkoeling

Strooi er overdadig chronische subsidie, marketing en publiciteit overheen
en het lijkt al gauw wat, om te begeren zelfs, toe maar. Een kwart van de
medeburgers zingt regelmatig, dus er is potentieel. Bijna iedereen zwijgt,
droomt zonder herhalingen en sluit de gordijnen als de buurman religieus
in brand staat en zijn vrouw en dochters offert. Feiten en aannames als
bluswater. Kundige journalistiek, ook.





dag 43

Ongelijke kansen
stabiliseren zowel binnen als buiten
het onderwijssysteem
Cocainepasta wordt verstopt
tussen toetsenborden Natte voeten,
en voor het onderwijzend personeel
onder asociale druk van ouders

is het koorddansen,
mensensmokkel Paranoia stuurt
leerlingen, studenten en rekruten
naar alle uithoeken
van het wachtende nachtleven

in kleurrijke stimulansen
en vretende afgunst
Geharnast en angstig
mogen zij binnenkort stemmen
en volmondig neuken na het jarenlang

zich achter het noodlot verschansen

Een informatie-oorlog over de routekaart naar eeuwige vrede en allesomvattende liefde. Omvallende bomen, rondvliegend puin en zonnepanelen, geen houvast, nergens. Van code rood tot zwart. Verzamel de bezwaren tegen deze bezwering, aanroeping, ceremonie, op ledenlijsten en accepteer donaties. Er komen schuldsaneringen en huisbezoeken tot ver na de geldende feestdagen.





De gemeente wil niet vooruitlopen
en slaagt daar al decennia in
Het rechercheteam zit aan de koffie Restituties
en rechtzittingen slepen aan,
werkverschaffing voor juristen
Negeren, ontkennen,
een ontwrichtend beleid

tussen puinhopen
De termijn gewoon uitzitten,
een overdadig pensioen
als lokaas Geen papieren bij je?
Strafeisen stapelen zich op

en de raad wil zich uitkopen
in onschuld Het blijft roofkunst
De poel illegale cliënten stabiliseert
door de sterftcijfers onder het stemvee
Spoel weg die corruptie, we laten ons

door een zuiverende stortbui dopen

Toegangswegen en vluchtroutes in alle permutaties vullen de archieven.
Een uitgedoofde boomgaard compleet omgezet in ongelezen rapporten en
dossiers, en de pagina's plakken aan elkaar. Zoekende vingers en tranen
krullen het papier om. Strijdige verklaringen, valsheid in geschrifte en
gehackt e-mailverkeer. Zwartgelakte uitleg. Onschuld kan maar eenmaal
verloren worden en alles is vervangbaar. Alles vergaat en komt veranderd
terug.





dag 44

Steeds meer vrouwen –
het aantal vluchten
in de portefeuille moet wat omlaag
volgens de wethouder Uppers en downers,
cultuur als sluit-, als kostenpost
in opgedrongen rolverdeling
en een levenslang verbod

op openbare gebouwen
en gelijke kansen bij sollicitaties
Uitstel vonnis aanstaande
achter gesloten deuren
onder glazen plafonds

die je nooit moet vertrouwen
Na eeuwen terug naar huis, drugskoerier
Hier ligt de oorsprong, de granaatappel
van de explosie van kennis
(witte rook en aftiteling) en de terugkomst

zal niemand berouwen

Haar leven bestond uit therapieën en sporten na die mislukte suïcidepoging.
Een lijf onder littekens, dat hield ze eraan over, een strepenvel, een gekooide
tijger. En veel slapen. Driemaal daags fanatiek douchen en scrubben tot
bloedens toe. Ze bleef zich vies voelen, besmeurd, onwaardig. Een gezin
stichten, dacht ze, doen. Haar eerste run was meteen raak maar ze is er nog,
alleen niet meer als ze in de spiegel kijkt, wat ze ontwijkt.





Bereidingswijze:
reageer aangeslagen
Er bestaat de mogelijkheid
om het afscheid van de partijtop
te volgen via livestream thuis
“Het moet helaas steeds opnieuw
worden verteld,

hun verhaal”, zei ze
Een onvervalste klassieker
onder het toeziend oog
van sloopmachines Download de app
De burgerij negeert de dichter

en overlaad hem met prijzen
achteraf, postuum De winter blijft in aantocht
Was het echt nodig
“Nee,” zei ze, “en vertragingen
zijn niet te voorkomen of genezen

Hij mag meereizen”

Boem, het einde, zo ineens. Vuurwerk, applaus, we want more,
a p p l a u s, de parkeerplaats en de file. Boem, hoe dan? Onnodige en
ongevraagde bouwsels omringen ons. Ik kan de mond niet verstaan van
de ontkurkte burgemeester maar ik begrijp wat hij verzwijgt, onder het
juk van zijn mogelijke toekomst. Vastzittende slijmbal. Boem, en hij wordt
wegbevorderd. Neerwaarts hogerop, boem! Enkele ontsnapte ambtenaren
onthouden zich van commentaar.





dag 45

De dienstregeling
werd aangepast: erop of eronder
Vriendelijk, zo stond hij bekend
bij die hem nauwelijks kenden
Iets doen voor je burens werd
belastingtechnisch aantrekkelijk gemaakt
en rendabel

Ter verdediging
werd het slechte weer opgevoerd,
en het weggevlucht personeel
Laat ouders kiezen en de onderbuik
speelt op, ik zei het toch,

al bij de beëdiging,
weer bijna vier jaar geleden Hij
zat hele dagen alleen, afgericht, niet opgevoed
Er kwamen meldingen
van overlast telkens als hij

dronken naar beneden ging

Nooit een echt vak geleerd, remmende herscholing, nervositeit, ga er maar
aan staan. Zij-instromer met tussen muren, deuren en koelkast heen en weer
kaatsende stuiterpubers thuis. De vechtscheiding is nog vers en smeult na.
Dreigend ontslag voor zijn hele afdeling. En dan dat te lang durende rood
verkeerslicht in het centrum, dat deed het, daar ontbrandde hij.





Ter lediging
van de gft-container:
stapels hout in het bos
en een doorzichtige engel
in toga laakt de belediging
door zijn verdediging Het is een dagritme,
het lijken incidenten,

een vorm van zelfbevrediging
van verslaggevers, een lastercampagne
maar het blijft terugkeren
Een beperkt aanbod
van opdoemende handhavers

met platte, strakke buiken in vereniging
Sixpack-yoga De brokers en superrijken
graven grachten, bouwen klaagmuren
en verwachten authentiek natuurijs,
flexibel krediet,

en zeker geen steniging

Wannahaves voor de have-nots. Instagrammable propaganda en wederzijds.
Het leger staat op het punt om te verdedigen en vult alle loopgraven.
Het is zo gebeurd. Matzwart oplichtende wapens en opvallende camouflage.
Awkward, niet chill. Niet netjes. Herinneringen als foto's bijeen en onderling
met hechtingen verbonden. Net nietjes. Val me niet aan, volg mij. Ook bij
afslagen en rotondes blijf ik rechtlijnig.





dag 46

Knopen worden doorgehakt
en weer aaneengeregen
tot een keten van zwakte,
twijfel en vooruitschuiven
naar volgende kabinetten
Er zijn exact, in alle eeuwigheid
zolang je leeft, en eenvoud, te veel slachtoffers

Medeleven wordt verpakt
als versuikerde goedheid
en klevende, jeukende gunsten
Veel reparatiewerk
wordt verdund en verdeeld

en jarenlang niet aangepakt
Ontdek niemand minder dan jezelf
Vluchtgedrag en lethargie als pandemie,
inclusief overvolle begraafplaatsen,
drukke crematoria

en onbenul, wijdvertakt

De koppositie in de compositie van het overleg bleek een stilte, verdiept en onrustig, waarin het publiek nog even mocht ademen als kogelvangers met aspiraties. Het territoriaal wangedrag van de plaatselijke hangjeugd gold als uitgangspunt voor de onderhandelingen, maar vooral afwachten en afwachten en afwachten typeerde de aanpak. De stilte werd tot zwijgen en weggijken, en een voor een werden de graven gevuld of geruimd, als vanzelf.





De achterban
laat het liggen
Populariteit komt en gaat
en over de grens werken
moet eenvoudiger
en wetteloos Synergie, soort van
Ondertussen, onaangekondigd,

vergadert de lokale taliban
in wijkcentra, gymzalen
en voormalige parochiehuizen
over wat al gebeurd is Nadelen: spiertrekkingen,
koorts, burenruzies De voorzitters schuilen

en zwijgen over wat je niet maken kan,
want het ledental en de aanwas, niet?
Voordelen: kraamhulp, een wijkraad
Koersen worden verlegd
en snel teruggelegd –

en zo vergaat de hele rataplan

De facto slachtoffers van de vredestroepen kwamen in protest bijeen en besloten voortaan samen te verouderen. Ook protest en verzet is onderdeel van deze cultuur, een bouwsteen zelfs. Koorzang, doe het maar eens. “Eenzaamheid is een mindset”, vond de buurtgoeroe ongevraagd. Zijn gezin is nog steeds zoek, maar niemand zoekt, eigenlijk. Er kwamen trapleuningen in het gezondheidscentrum, na jaren plannen en onderhandelen. Complete agenda’s verdwenen, wat spoorloze DNA-tests. Het afbreukrisico bleef onverminderd hopeloos.





dag 47

Op de schietbaan
en op dansles vinden we
elkaar in het huidige tijdsgewricht
Het doelwit is de partner,
het samen komen
en samen gaan,
en dat al generaties lang,

daar wennen we echt niet aan
Voor alle zekerheid zachtvaardig
volgen we colleges, workshops, cursussen
en bijscholing na werktijd,
te gruwelijk voor woorden

en dat tekent ons bestaan
en einde Het kan altijd erger
Een vrouw midden in de zaal
wil precies weten hoe,
en ik demonstreer 'n danspas,

dan 'n schijnbeweging, maar blijf staan

IJskoud zeewater versnelt de hartslag en stokt de adem. Hadden wij ooit seks, mevrouw? Van wie is die handtekening? Het leven zelf is zo verwarrend, zo complex, bedreig me niet als het niet anders kan. Ik volg uw woorden als broodkruimels in het woud van mijn alledag. Ook de zwijgcontracten. Wat als ik het probleem ben? Dat zou kunnen. Alles kan en het onmogelijke blijft verrassen.





Prognose Hoe ontwijk ik de file?

De samenleving past zich aan,
al dan niet bewust Praktische problemen,
dat wel Ik vertrok een uur vroeger
en moest weer aanschuiven,
vertrok een uur later en kwam
te laat Logisch: drukte,

dan licht ik de hielen,
dan ben ik weg op weg
Ja, er is leven na de dood –
maar niet het mijne Wat zegt dit over ons?
Richting afsplitsing

niet veel, het blijft pielen
op de vierkante millimeter
Blijf ademen,
en maak dankbaar misbruik
van hoe iedereen je negeert

en hoe je weigert te knielen

Volop overspannen loopbaankonijnen in de file deze ochtend, en wat lijken we op elkaar. Bullshitbanen. Konijnen. Mm, lekker met gestoorde peertjes.

Blijf glimlachen, de baas kijkt mee en noteert. Een tevreden werknemer presteert beter. Werknemer? Ik moest wel, ik sukkel van baan naar baan in mijn leven, recursief. Hoezo vrije keuze? Ik mag in alle vrijheid klagen over tralies en kettingen, dat geef ik toe tussen al die knabbelbabbellende soortgenoten naast mij. Toegeven? O, ik geef alles toe.





dag 48

Overwintering
en een minder strenge aanpak
van de oudere
verkeersdeelnemers ter plekke
Er dampt erwtensoep,
er brandt vuurhout en een talentenjacht
Als de avond valt

is er die tinteling
in de vingers en de oren In machtsbehoud
toont de voorzitter goede moed
en telt het aantal verkochte
afgestempelde eindejaarsbonnen

dat naar binnen ging
Voor welk probleem is dit een oplossing?
De ethiek verzandt in vooroordelen
en we delegeren
de barmhartigheid

tot een zoete herinnering

Dan maar de kroeg in, het kan erger. Nog geen uitsluitsel over de verlopen maaltijdvouchers, en het graaien in de korven met tweedehandskleding houdt aan. Het knokken bij de ingang van de leeggoedbunker op het winkelplein ook. Alle gijzelnemers moeten evengoed een volgnummer aanvragen en snel hun gemeentepasje tonen. Tsjak-tsjak. De subsidie lijkt veiliggesteld voor het komende seizoen, als dat komt tenminste. Je weet het nooit. Echt nooit. We overleven.





De bevolking overleeft
de rampzalige branden
Afgebikte bakstenen muren
en geen dak boven je hoofd
Een restant familieleden
doorzoekt het puin
Sociale verschillen expanderen

terwijl de aarde beeft
Een verhaal van licht en
duisternis, iets voor de verzuimspecialist,
met saaie loungebeats
en zware criminaliteit

tussen gruis en afval Niets heeft
meer prioriteit dan overleven Perspectieven:
graafmachines en moddergooien,
niets is zeker en speurhonden beslissen
over garens van leven en dood

waarvan het toeval een tapijt weeft

Buiten de gevechtszones, breuklijnen en frontlinies kan het alledaagse
overleven kalm en beheerst doorgaan. Milieusparende shovels en
straatschrobbers rijden af en aan biep biep biep zwaailampen, en de
openingstijden van supermarkten en prijsvechters zijn terug op het niveau
van vóór de verwarrende draconische maatregelen. De regering blijft nog
maandenlang onvindbaar. Bureaucratische fuckups en knieblessures.
We plannen uitjes en vakanties als vanouds, och het kan erger.





dag 49

Ontwijk feestdagen
en alle evenementen
waarvoor je nieuwe kleding
moet shoppen Hysterische voorpagina's
maken ons tot deelverzamelingen,
tijdelijke bijeenkomsten
met alleen een verleden

en geen toekomst Het meest wagen
we vlak voor de afloop in gillende bijlagen,
juice channels en volkomen duisternis
We verhalen elkaar
over de vulkaan

waar we eindelijk het beest zagen
en hoe hard we renden
door de valleien van de dood
naar de volgende bergtop, met stijgend water
en altijddurende veld-

en zeeslagen

Even afteren na al die paddo's. Huur een mobiele biertap, leun tafels en voldoende lekviltjes. De angst vertaalt zich in lagere omzet en prijsstijgingen voor kobalt, palladium en neodymium. Groeivertraging, inflatieproblemen – dit vraagt om leiderschap. Iemand? Niemand wil oorlog, niemand stopt de volgende. We laten het gebeuren: oude mannen sturen jonge mannen de dood in. Een opwelling, een waas en ineens bestaan we niet meer. Het wijkfeest gaat door, uitnodigingen zijn al op de post. Er zijn ooggetuigen nodig.





De ooggetuigen
zullen elkaar tegenspreken
Citaten en transcripties
stapelen zich op, immaterieel
achter de coulissen
van de pestconferentie
waar maskers vallen

en standbeelden buigen
langs de hellingen
van hun loopbanen
Berg en dal Waterkanon,
inzet van de ME Elke punt en komma

laten we wegstofzuigen
en kan het einde inhouden
van onze onvolgroeide plannen Met ducttape
laten we de nooduitgang open
en staan we langs de kantlijn

niet zichtbaar te juichen

Volg de NASDAQ en NYSE koersen op de voet. Op de app. Op de cent.
Elk bombardement, elke bestorming heeft meetbare gevolgen. Naamloze
oligarchen hebben daar personeel voor en bestellen de gloednieuwste
modellen vooruit, voorzien van ruim gesalarieerde hoeren op de achterbank,
en fotoreportages met vette jeugdprostitutie in glossy's. Doe maar geen
aangifte, dat beschadigt nog meer. Op tijd afhaken. Ook de waarheid staat in
de uitverkoop, en wie het laatst komt, het eerst baalt.





dag 50

Genoeg zuurstof
voorhanden Er wordt weer
iets besloten dat je voor
had kunnen zijn Waggelbeleid –
een coalitie die niemand wil
beslist over leven en dood
Er zijn nog een paar puntjes

ergens in het doolhof
en er moet geld bij Vage ambities
Wat is leiderschap
op deze ongetemde oceaan,
wie moet nog veel leren,

wie mag op studieverlof
zonder verlies aan toekomst?
De kudde verplaatst zich
van grasveld naar grasveld, verdroging alom
en wezenlijk verandert niets

We negeren het kerkhof

Tel af, we praten over maanden, weken. Het einde zichtbaar in elke blik,
hoorbaar in elk woord. De verzorgende beroepen overleggen en het gebeurt,
het komt en gaat. Veldbedden, gerantsoeneerde etenswaar. Wij krijgen te
zien wat ons getoond wordt, dromen wat ons voorspeld werd, denken wat ons
ingestampd werd op gesloten scholen. We hebben gehoord op wie me moeten
stemmen, maar blijven thuis. We praten over weken, dagen. Uren.





Communiceren
moet je leren, blijkt weer, na al dat bloed
De nieuwsblogs herhalen
en recyclen hun afval
tot iedereen de leugens
accepteert, gelooft en doorgeeft
Insinuaties, wel of geen aangifte,

opbollende PR, het blijft niet te verteren
Besmeurde pantalons, BN-schandalen,
en stiekem opgeschaalde
hyperscale datacenters
leiden lezers af Tranen in mijn ogen

van het bedrog van deze heren,
ver van hun niet schamele, onderverzekerde
woningen Heren inclusief dames Een oproep
aan het kabinet, vergeefs “Ik zei het toch al, maar je
luisterde niet”, fluistert de tijd

tijdens het preventief fouilleren

Het raakt ieders lege portemonnee. Het publiek druppelt binnen. Jonge soldaten, bewapend en gecamoufleerd als vredesmacht. Grooming, stap voor stap. Tegoeden worden bevroren, betaalverkeer geblokkeerd. Burgerbloed stroomt langs beschoten huurflats en regeringsgebouwen over afgezette straten in schuldige rivieren naar omringende oceanen. Vrouwen en kinderen eerst en wis belastend sms-verkeer. Onthou dit, hou dit vast. (Ik voel nog steeds de polsslag van de bloedsomloop en hoor daar onderuit de ruis van de branding.)





dag 51

In coma na corona
en last van uitgevallen medewerkers
in de ambulante thuiszorg
De consumentenprijs
is voorlopig onwrikbaar
vastgenageld Regels
gelden niet voor de elite

op een enkele persoon na
van regenteske afkomst Waar begint
de cirkel? Onhandig poseren
met de tong op het vestje, een stille omgang,
maar hou vol,

dan maar geen Barcelona
dit voorjaar Hebt u zelf ideeën? Skiën
kan altijd nog, eventjes
ruimte geven aan de pijn
en dan, veeg het weg, uit zicht

en laat het aan dochter of zoon na

Onbespoten valfruit trekt volgnummers bij de Eerste Hulp in de super. De
houdbaarheidsdatum wordt dag van aankoop. De draaiboeken lagen klaar
en worden actief. Kunnen wij hieraan voldoen, of is vrede ruilhandel voor
voedsel? Wie verdient het meest aan deze misdaden, de passieve quizkijkers?
De kopers van slavernijproducten? Recensenten? Voor- en tegenstanders?
Als ik uw woorden hier citeer, worden die dan louter daardoor poëzie?





Tegenstanders
en slachtoffers bijeen
Bronnen van hoop
en inspiratie op elke pagina
in quarantaine en schuw geweld niet
Hulphonden en handkusjes
achter gesloten vensters

weten: het wordt beter, anders
en verbonden, deze ondergang
Een geplande evolutie
inwaarts en daarna verder,
wissel van plaats met

paria's en dossierverbranders,
een dagelijks eindejaarsvuur
met weinig instroom, en vier het samen
met vermeende vijanden en
vertrouwde vrienden –

zelfs enkele medelanders

Meningen binnen handbereik nu, en noteer: pas je aan, wijk niet af.
Doe wat je achterneef de commies heeft gedaan. Luister naar je tante het
raadslid. Vergeet je eigen wensen en talenten, doe wat de meerderheid doet,
volg de kudde. Loop in de pas, in de maat, zing mee in dat koor, ook al is
dat nauwelijks muziek. Zuig het op, druk het weg tot het ontvlamt, zweert,
openscheurt, je leven vult en parasitair leegvreet.
Noem het kunst, als je wilt. Een gunst.
Wacht, een moedereend met vijf, zes kuikens steekt over...
Nee, zeven! Of toch zes. Acht!





dag 52

We houden het sober,
zelfs tijdens een interview
met de plaatsgebonden krant
van gisteren Haar oudste huist buiten bereik,
onze uitgaanskleding
paraat en vooral zichtbaar
We blijven glimlachen

en dwingen de ober
tot actie op een leeg terras
vol meningen Haar playlists, accounts
en geloof in plaats van kennis,
al op stap in december

vanaf oktober
en nog niet failliet Donkergoud, dat wel
We maken er het beste van,
danken thuisbezorgers
en distributiecentra, steeds

onwetender en claustrofober

Zuurstof in het park, waar kinderen spelen onder voorbehoud. Hun ouders
letten scherp op, aanvankelijk. Er zijn honden, dat wel. Eenden. Zij meent
achter de struiken steeds dezelfde man waar te nemen. Hij bukt vandaag.
Zij zoekt veiligheid in het dagblad en bladert snel door. Het lukt vandaag.
Haar jongste kijkt naar haar, even oogcontact. Het zal vanavond wel weer
regenen, morgen mist. Zij mist morgen, en dat drukt vandaag haar dieper en
dieper.





Als ik terugga, maken ze me dood
Let op je woorden, het komt wél binnen
in dat spinnennest van BullChat,
buiten het zicht van hulpverlening
Nieuwe prinsjes blijken
overal in het web te vinden,
een essentiële winkel

van prostitutie, klein en groot
Overleven, dat is het wel
voor de meesten Niet normaal
Alle opties om de kosten te drukken
benut: welk land, outfit

en meubilair, de echtgenoot
al dan niet betrokken, afgetrokken...
Maar anywaytjes Een onbevredigd saldo,
en de slangen slaan toe,
wurgten, vergiftigen en laten creperen

in het riool en de afvoergoot

Een hotel, motel, waar spreken we af en hoe herken ik u. Uw profielfoto lijkt
me gestolen, niet? Copy-paste. Maakt niet uit. Ik moet dat geld hebben, ik
moet ontsnappen uit dit vuile nest, ik moet weg, hogerop, naar waar niemand
me kent en eindelijk iemand me waardeert om wie ik ben, niet om wat tussen
mijn benen wacht. Overal zijn wolven. Hotel, motel, uw appartement in de
city? Wat dat kost?





dag 53

Aanstekelijke feestproducten
snel thuisbezorgd Dit is soooooo...
Testing one two three four, aan de slag
Een hangplek voor kampioenen
Niet duur, wel origineel
en in afbrekbare verpakking Recycle,
blijf vooral vakken vullen

voor de onderdrukten,
negeer uitval en accepteer wanhoop
als voorbijgaand Je bent constant bereikbaar
Hou rekening met online verkoop
en het falend onderwijssysteem

voor geslaagden en mislukten
Supermooi, trek nu de blinddoek
strakker om de ogen, mond en oren
Niet tongen op de ijsbaan (Achteraf groeide
enige wijsheid, waarvan we de bittere

vruchten raapten en plukten)

Het klopte niet, viel niet samen met wat zij beiden hoopten. Een hommage aan het toeval, ze dachten niet in hokjes maar in gaten. Hole in one, het kan zomaar gebeuren. Bijna elke maand wel een echtscheiding in de vriendenkring, dat went. Hij leerde dansen en zij kaartlezen. Ja sorry, dat leest genderbevestigend, maar zo gebeurde het echt. We leren, ondanks alles. Vederlicht, haar stem. Vraag om erkenning. Trakteer op macarons, bijvoorbeeld.





We verwachten meer mensen
ook tijdens de avonduren Doseringen,
het is maar net
wat deze would-be samenleving
nog accepteert, tijdelijk
Duizenden burgers dood
door bombardementen

buiten alle grenzen
en festiviteiten worden afgelast Een machine perst
cadeaus aan de lopende band Kinderen worden
verraden en opgepakt Treinverkeer
gaat onverminderd door

tijdens de bordesscène en de lenzen
van de fotografen zoomen
veraf in en uit Transparant, jawel
“Er is te weinig gebouwd,”
geeft zij toe, “maar het is nooit genoeg,

weet ik, want ik ken ze”

In duisternis groeit de haat, de zelfinquisitie. Oorlog is het overal, en zoveel
geld is voor niemand goed. Wat ontwijk je ermee, hoe zwaar weegt het?
Het trekt je krom. Tientallen doden door raketaanvallen en mortierinslagen.
De meeste burgers plakken tape over de ruiten om glasscherven en splinters
vast te houden. Verjaardagen en jubilea kunnen niet worden uitgesteld en
daar zijn voorzieningen voor. Hoop op een snel einde. Omzeil roadblocks en
checkpoints. Denk aan passanten.





dag 54

Formulieren

en heldere regels,
ik ben het met je eens
Een fictieve voorstelling
van gedane zaken, zeker Heffingen, procedures,
we plannen continu
en overtuigen elkaar

op party's die we ongeremd vieren,
zowel openbaar als besloten
Het juiste vakje wordt aangevinkt,
de afgesproken weg
in het dossier verborgen, kom

oefen dagelijks de spieren
waarmee je liegt Afwezige doktoren getuigen
Promoties liggen voorhanden
op elk bureau en kantoor, geen vetpot
Begroot de kosten – het loopt weer

vast in de papieren

Een androgyne uitstraling, die had ze. Had hij. Enfin, die middag toch.
De gebarentolk op afspraak kwam niet in opspraak. Een snauwende meute
fotografen bezette de oprijlaan en er was ranja. De bloedspetters bleken
weggeboend, het viel niet meer op in de motregen. “Zeg maar niets, en
denk eraan, blijf sociabel, maar niet overdadig”, adviseerde de spindoctor.
Haar leven hield op. De rij bodybags werd weggezapt op de inteelt-tv en de
kinderen moesten maar boven kijken. Iets met Donald Duck en Guus Geluk.
Er waren waterijsjes.





Dansbaar,
is het dansbaar, dat vooral,
en bevordert het ons consumeren
Met fantasie de mensen prikkelen,
positief, maar ook sceptisch, van alles naar niets
En antiseptisch, dacht ik
op de achtergrond,

en ik ontweek het vallende altaar
Inspiratie en informatie,
het kan samengaan
en toch niets oplossen Talenten dromen
van een basisplaats Een onvervalste kapstok

op het overigens verlaten trottoir
Als het had gekund was zij graag
wat langer gebleven voor coaching
maar haar aanstaande
had een taxi gestuurd,

en die stond aan de rand klaar

De drukte tijdens de opening overmant haar, al bij het ronddelen van de bubbels. “Help me”, zei ze. “Waar moeten we schuilen als de wolven binnenvallen, houden we keuze?” Die overmacht, zo onverwacht en ondoordacht, zo kunnen we nooit winnen. Scheid de helden van de lafaards, mocht dat mogelijk zijn, en huil mee, opwaarts, de heuvels in, naar de bergen en verder, voorwaarts. Als het moet onwaars. Het nadeel van elk wapen is dat iedereen het kan gebruiken. We zoeken naar inhoud. Je kunt emotioneel moe zijn, uitgeput soms.







(dakterras)





dag 55

Spaarzame passanten
ondernemen niets
onder paraplu's en onder invloed
van voortrollend nieuws, wie wel?
Vervelend, en nauwelijks van invloed op de
regenval Wel in de buurt blijven hè?
Angst voor opsluiting

komt van alle kanten
op je af in de lift
van de parkeergarage en ingrediënten bederven,
zeker niet gratis trouwens
Ook vandaag weer sterven

onbekenden en verwanten,
en ook vandaag weer
tientallen geboortes
in regionale kranten Polarisatie woekert,
het gaat maar door,

ondanks demonstranten

Op elke zender is hetzelfde te zien. Militaire doelen vol bejaarden, vrouwen en kinderen worden stapsgewijs verwoest. Onze gedachten gaan uit naar hun familie, vrienden en collega's. "Z'n ogen lagen open, man."
Stemmen in zijn hoofd. We staan voor hen klaar en zullen waar we kunnen ondersteunen in deze moeilijke tijden. Wapens kopen is geen enkel probleem, als je de juiste mensen maar kent. Wordt vervolgd.
Sluit af met een #.





Rust blijft buiten bereik –
er gebeurt altijd ergens iets
of het gaat gebeuren,
verwacht of niet Vechtscheiding van kerk en staat,
de hypotheken afgelost,
testament en erfenis vastgelegd
en de asbestemming akkoord

Hoe ik het ook bekijk,
het blijft onafhankelijk
en ook zonder mijn zintuigen
doorgaan Een simpel Nirvana
Ik plaats mijn ik in het centrum

en noem mezelf belangrijk,
maar het universum
kent geen centrum –
het kan net zo goed in u liggen Niets is binair
Sla dit blad om

en breng dit in praktijk

Relativiteit is onontkoombaar. Als eenmaal dat idee is geaccepteerd zal het niet meer weggaan in alles wat je weet. Zij telt en telt zonder einde. De kaatsbal in de treincoupé huppelt voorbij aan de plaats waar je waarneemt. De klok aan de voet van de Eiffeltoren loopt langzamer dan die op de top, 317 meter hoog. Wat je eenmaal weet blijf je onbegrensd weten. Ook biocide dictators zullen sterven en hun wanbeleid zal voorbijgaan. Zij telt infinitesimaal af en nadert de laatste van de haar toebedeelde eieren.





dag 56

Binnenkort informatie
op de website van de prestatie manager
Er wordt aan gewerkt,
het wordt geregeld, vol adoratie, zelfs verering
van de huidige voorzieningen
Mijn vader zei niks,
dus dat heb ik van hem, en nu ik

de kern van alles op straat zie,
passeren naamlozen
dagelijks in colonnes en files Een flard
van de werkelijkheid,
met of zonder tranen

en gekooid op een willekeurige locatie
Waarom geven woorden troost
als je ze uitperst en ontleed
U bent wereldwijd maar zeven stappen
van mij vandaan, maar zal mij

negeren als een spatie

De status quo is lang geleden gecanoniseerd, er is geen ontkomen aan.
Een boek is ook hout. De kachel moet branden en we moeten toch eten.
Demilitarisatie en het inleveren van alles waarmee we ons verdedigen
kunnen. Snijden en schaven tot iedereen sprekend op elkaar lijkt en
voortaan zwijgt. Waar leven en vechten we voor als elke uiting van cultuur
in de wieg wordt gesmoord? Niet schrijven is als niet drinken voor mij.





Wat gebeurt er
als we niet opletten
en niet beschrijven wat we zien
Je kunt je einde
maar beter niet zien aankomen
Dit leest best heftig: elke avond keiharde knallen,
de binnenkant oogt duister

en het geurt er
naar de dood en de terugkeer
De marechaussee staat niet paraat
en wacht in platvloerse appartementen op instructies
en het bevel op te treden

De rechtbank zeurt er
al maanden om en niemand
geeft toe Omgeturnde tuinen en parken
is wat we meemaken En dan slaat de bladzijde om
want zie, de herinnering verbleekt er,

de waarheid verkleurt er

We zijn er zo aan gewoon geraakt, dat we de dijken om ons heen niet meer zien. Overleven telt minder dan leven. De achtergelaten kinderen trekken hun haar uit en blijven huilen. Hybride gevoelens en emoties, bijna verdubbeld. Zo komt het buiten binnen. De dood is nu wel erg dichtbij, meende de actrice op tv. De overheid wilde het graag. Het noodfonds maakt overuren – we willen echt wel helpen.





dag 57

Sla het op,
een beladen onderwerp –
naar eigen ontwerp, dat wel, als water
We zijn goedgekeurd,
alle bermen blijken onveilig
en iedereen is verdacht De val maakte haar
verhaal nog specialer Ik volg de snelweg

tot waar het stopt
en de bomen het overnemen daar
diep in me, waar ik de ogen pas echt open
als het te laat is Na de verbouwing
bleef zij onherkenbaar,

alles ging op de schop
en werd begraven, zo gebeurt het
Het reces begint
na werktijd, pak je rust,
omarm de stilte en kijk recht

in de douchekop

Dit is een reis van binnen naar buiten, en de bestemming blijft onzeker. Je was op tijd op je werk, het was verder een normale dag, niet goed of slecht. Niet prestigieus. De forensenfile 's avonds, een moment van rust in de dag, toch? Iedereen weer gezond aan tafel voor het journaal van acht uur en de verplichte quiz. Wat ontbrak was de open ruimte die je in je voelde opwellen, dat heelal aan mogelijkheden waaruit je nooit zou willen kiezen. Hoeft ook niet. Echt, hoeft niet.





Ik wil al mijn collega's bedanken
voor hun afwezigheid
vandaag en vanaf nu
Wat een ruimte ineens,
de impact is duidelijk
en onmeetbaar Eigen inwoners voorrang
Een wervelwind

ledigde de databanken
en we konden opnieuw beginnen
We hadden geleerd, het is niet zeker,
maar we hopen het, alles te vergeten
en elke dag als de eerste

te beleven, alle klanken
voor het eerst, alle beelden
pril en blikvullend,
alle zintuigen alert De glazen gevel trilt,
de spieren worden weer aangespannen

en we kunnen weer janken

Het masker, het harnas, dat ondoordringbare schild. Het smelt zodra je de ander toelaat. Grenzen, die heeft de mens altijd zelf gemaakt, gesloten, geopend. Het onwennige gevoel zodra de slagboom weer achter je sluit. Kijk vóór je, soldaat. Je probeert de ogen in je rug te activeren. Ook al was je hier eerder, dat was anders. De modder trekt en zuigt. Je drijft en blijft op weg naar de volgende slagboom.





dag 58

Openingen in beton
gegoten en een glazen koker
voor ongericht daglicht
Vooral niet naar buiten gaan,
overdag, en de kelders
zijn nog dik beschimmeld na de laatste
zondvloed Je ruikt het: circulaire natuur

We deden wat kon
maar het water bleef komen
Extra balken, zandzakken
en vluchtroutes, geïnfiltreerde koffie
De nabestaanden bleven zoeken

ook toen de tijd overwon
en herinneringen oplosten
in elkaars leegte De muziek hoorde niemand,
woorden wisselden van betekenis
en stroomden vacuüm,

net als toen de regen begon

En toen kwamen de ratten, de meesten in uniform en dodelijk bewapend.
Ze weten de weg en zijn al binnen voor je het beseft. Je ruikt het.
We voelen ons zelden aangesproken, liegen tegen de spiegel en houden
volleerd vast aan onze distantie. We hebben dit vaak zo gedaan.
Je bent nooit te oud om op een slagveld te sneuvelen, ook ongewild.
Abrahamitische denkfouten? Vooruit, we zijn het eens, wat dan nog?
Be my guest.





Waar zijn de daklozen
nu de overlast toeneemt
en niemand na zonsondergang nog alleen
de straat op wil Soms omspant hun sterrenhemel
heel de horizon Ze huizen in schaduwen
in lege betonnen karkassen
overal in de leeggeroofde stad

waar we voor het gemak kozen
in identieke restaurants
en overbekende cafés Gestoord blijft het
'Gek' en 'geniaal' valt vaak samen Volg de
ontwikkelingen op de voet, volg de zwerver

naar de pizza- en gebaksdozen
en verhuiscontainers
in afgelegen achterafstegen, portieken
en binnenplaatsen Blijf dansen,
schuw de beweging niet Volg de kronkelpaden naar hen

die overleven nooit tot hobby of vak kozen

Klanten zuigen energie. Mijn lerares Nederlands liep alleen met de handen op de rug door het lokaal en liet ons lezen, maar sloeg niet. Dat was al iets, dat telde mee. Met dat diploma kon ik geen serieus lonend werk vinden, een inkomen waarmee ik me een appartementje zou kunnen veroorloven. Wel autonoom, weet je wel. Er was geen reddingsdrang. En vrouwen zitten niet te wachten op een armoedzaaier, met papieren of niet. Vrouwen zitten nooit te wachten.





dag 59

De slaapspecial
is geen nachttrein, vrees ik
Op grote schaal ijzel
onderweg en op de bestemming,
vastgevroren remschijven Geef het vorm,
geen betekenis Grommende waakhonden:
moet ik alles zelf doen?

Ja, zo werkt het, best wel,
zoom uit en verras je langetermijnvisie
Diep in het blinde woud
valt een boom om,
of denk ik dat maar,

het is maar hoe ik de rest tel
van nog overeind staande bomen, zo splijtbaar
Hartvrede is een snorrende kat
tegen je aan op de bank,
de geur van appeltaart

en hoe ik het geheugen tewerkstel

Opsporing verzocht wordt ontsparing gevonden. De zelfonthoofding
van de alleenheerser in de remix. Alles moet kunnen, maar het zal
onvoorspelbaar en bloeddorstig blijven en ik sluit me graag aan. Laat me
even graag weer gaan, het lijkt een songtekst. Het zijn wél soldaten, die
kinderen. Zij doden elkaar en alles wat beweegt snel en efficiënt.
17, 19 jaar hoogstens, en die geloven en doen nog wat boven hen gestelden
beweren en bevelen.





Zelfvergroting
en maskerades in de politiek,
geaccepteerde blindheid
Vooral geen eigen mening
of wereldbeeld in positieve zin
maar het streven naar populariteit,
hoog binnenkomen in de top tien,

zonder zielsontbloting
Ween, cultuur van de lege huls,
met etalagepoppen
en mannequins in polonaise
langs de stembureaus Holistisch, beweert zij,

zal wel Welvaart door loting
vervangt betrokkenheid en vakmanschap
en belast je met een kluwen relaties
Elk journaal nieuwe koppen
voor oud nieuws

en de kiezer rest afstoting

Jagende wolfshonden in razende roedels krassen en scheuren een
bloedspoor door het schuldige landschap, en de politiek blijft die waarheid
bewerken en ontkennen. Zijn ze goed in. Het einde van een oorlog wordt
nooit beslist aan de onderhandelingstafel maar in de naar ontlasting
en ontbinding meurende modder op het slagveld. Ongebluste kalk en
verwaaierende herinneringen. Foto's van hele gezinnen met kinderen.





dag 60

Er zijn rampen
nodig om te herontdekken
dat je hulp niet louter kunt toevertrouwen
aan een omhooggevallen overheid
De schimmel en houtrot
slopen je huis, nooit meer echt schoon
en de schijnbelangstelling

en kamervragen verdampen
nadat de cameraploegen
en schijnwerpers de straat uit zijn
De restanten van je dorp achtervolgen
je nog jaren De kinderen moeten ontbijten

en je blijft met de gevolgen kampen,
vooral diep in de nacht,
die in jezelf Factcheck: moeder wilde niet meer
en sliep in Sluit de gordijnen
en loop een bos in, uit zicht

van al die onnodige lampen

Dieren volgen het nieuws niet. Zij volgen ons niet eens. Wat een ijdelheid om dat te menen. Een mening volgt soms uit denken, soms uit het ontwijken daarvan. Feiten irriteren, houden zich niet aan regels en tradities. Dat is te moeilijk. Strooivijvers, urnenvelden en kerkhoven liggen vol met hen die voorrang hadden, of gelijk. Maden en ratten floreren, en zoals altijd overwinnen grind en gras.





Spring op en blij springen
net voor je weer landt
op je luchtkussen “Zij is mij overkomen”
Ik wilde zo graag onbezorgd zijn
als een postpakketje, misgun het die schriftgeleerden dus,
och, je weet wel: contrasten Een tegengeluid?
Mwah, gewoon wat dansen

en zonder tekst zingen,
ik droom daarvan,
ook in mijn huiskamer
en fietsschuurtje De camping
is winterstil en berijpt

met onbeschreven paden en dingen
die ik pas herken
als ik ze al gepasseerd ben “Een zachte dood”
Ik voel me achtervolgd tot in de super,
maar dat is de spiegel,

de schaduw van mijn herinneringen

U vindt beschaving verdacht. Eerder een zwakte waarvan u zou moeten profiteren dan een aardigheid die u zou kunnen ondergaan. Landjepik op sociaal niveau, ik zag het aankomen toen u uw bolide om de hoek parkeerde. ‘Een zachte dood’, ammehoela. Ik bespeur vleesresten rond uw aangepunte hoektanden en tussen de kiezen. Jeetje. Er is niets positiefs aan een negatief mensbeeld.





dag 61

Groot is de spanning,
dramatisch volgens onze
commerçanten “We willen het graag
achter ons laten” Alle bloed is eender,
de doelen blijven ambitieus,
en de tijdelijke directie plus de OR
zetten vraag- en uitroeptekens

bij de bemanning,
bemensing, sorry “Kan je die energie
niet beter besteden?” Zakelijke conflicten
Nou ja, hoe duurzaam en effectief
en haalbaar is dit,

en is er genoeg ontspanning
achteraf, thuis? Er is oversterfte,
tientallen leden
van de burgermilitie zijn inmiddels dood,
en wat doet u voor de samenleving,

totale verbanning?

Professioneel, dat spel met haar belangstelling, hoe ze die kan aan en uit
zetten als een straalkachel. Het oude mijnenveld dient geruimd voordat
het nieuwe kan worden ingelegd, laat de aannemer via zijn woordvoerder
weten. Er er komen verkiezingen, anders zou je zo’n gemeenteraadslid
nooit hier in deze wijk zien, in de modder met haar glimmende laarzen net
uit de verpakking. Kiezen tussen pest, cholera of thuisblijven.
Evident gelul: de tijd dringt, het signaal klinkt, het zwaard zingt.





“Kom, we gaan”
“Alles oké?” Een trending topic
op sociale media, warm ingepakt
Het merendeel van de projectielen
en drones is onderschept,
en slechts twee dammen
braken door Daar brandt nog licht,

het einde van het ontstaan
van dit soort dorpen, zeker
Trieste tragedies, lichamen van migranten
spoelden aan en aan Onder de slachtoffers
ook een zuigeling en volgens de woordvoerder

werd zelfs ‘het bestaan
van de noodzaak tot vluchten’ ontkent
in het thuisland Zegt daar iemand droombaan?
De beelden worden herhaald
maar de doden blijven dood

en de golven rollen af en aan

Prijsstijgingen worden doorberekend, maar er is nog beweging, wacht
het even af. Heulen met de vijand is een populair tijdverdrijf onder
volksmenners. Verdeel en heers op elk niveau. Het aantal slachtoffers ligt
altijd een stuk hoger dan officieel vrijgegeven. Geen incidenten, wel iets
structureels dus. Natuurlijk is het vet winstgevend, voor niks doen we niks.
Voor schuldbewusten is een speciaal gironummer beschikbaar.





dag 62

Verdacht explosieve heren
en een snuffelrobot
op de voorpagina, geen eigen mensen
in de buurt vastgelegd De stilte
zegt u misschien niets De mensen uit de straat
ontkennen alles en weten zo weinig
Kogelgaten in de shishalounge

kon de politie secuur noteren
Omstanders en uitgelaten honden
lopen zichtbaar heen en weer
terwijl bendes worden opgerold
in de dagbladen

Wat gaan we leren
van deze aanpak Je doet samen veel
Jaar in jaar uit aanmodderen – niet alles is gamen
Juist dit lokt criminelen en leidt ze op
Als je naar de cijfers kijkt

blijft dit virus snel bijleren

Cameratoezicht werd een lucratieve bijverdienste voor de muterende
achterneef van de halfbroer van de zus van de buurman van
de dienstweigerende ambtenaar. Bedreiging en intimidatie als
publiciteitsmachine, ondanks alle enquêtes en persvoorlichting. Een
boze meneer (het zijn bijna altijd mannen) wilde zijn vrachtbusje in onze
woonkamer schuiven, vooral herkenbaar in beeld.





Een getto van onrendabelen
en dat midden
in een welvarende woonwijk,
ondanks drugspanden
en woekerhuren De stem van het morrende volk
Het pensioen als stigma,
de aftakeling als rechtvaardiging

voor opjutters die we neersabelen,
wat geen stemmen oplevert of herverkiezing
Politiek levert geen hoop en blijft de dope
van het volk Iedereen heeft perspectief nodig,
schrijft het bestuur strijdbaar

en op afstand knikt de besloten club van notabelen
instemmend “We moeten clean-ups plannen”,
zoiets Zolang de netto opbrengsten
maar jaarlijks blijven stijgen
wordt bezuinigd op de maaltijden

en op het welzijn van de miserabelen

Op weg naar het minder egocentrische, meer volwassene, zijn alle
nationaliteiten welkom in ons gastvrije dorp en vooral op koopzondagen.
Ook hoogzwangere minderjarige nieuwkomers worden begeleid. Wellicht
helpt het omkeren van het eenrichtingsverkeer tegen witwassende
kapsalons, tattooshops, nagelstudio's en afhaalrestaurants. De praktijk
wringt, wurmt en vecht zich onder iedere wetgeving uit. Daar gaan we van
uit.





dag 63

Zij gaat ervan uit,
dat hij haar volgt
door de Bijenkorf, en dat is zo
Hij weet ook niet waarom
Een snelwisselende elite
tussen hordes voetvolk
blokkeert verheffende roltrappen

maar het was nooit een besluit
Zuurstofflessen en gasmaskers ruim
op voorraad, zie ik De machinerie van het leven,
cosmetica in spiegels, het klimaatvraagstuk –
complexe ideeën

eenvoudig gepresenteerd Kruit-
sporen op de vingers,
modder aan je hakken Haar ogen, zoveel moois
in een madeliefje En tenslotte cappuccino,
gehaast, want we zien de avond

naderen door de winkelruit

Vooraf niets aanraken, je wilt je vingerafdrukken echt niet op deze
uitgestalde nodeloos luxe waren. Als alle bezit diefstal is, geen wonder dat
ik me opgejaagd voel. De hete adem van de airco zet de haren overeind en
doet de lippen openbarsten. Souterrain, parterre, de etages. Ik kan me niet
voorstellen dat er hier ook een hemel is. Een dakterras wellicht, vooruit
dan. Ik ben volgzaam, zolang het duurt. Het duurt lang.





Voorkom zoeken
in de supermarkt Halveer
de boodschappen hapklaar,
en maak tactische jaarplannen
Glimlach Er liggen geen broden
bij de slager, of neppistolets Je moet overleven
om niet te verdwalen

in de loopgraven, en vloeken
alleen binnensmonds, graag Ontbijt alleen op
afspraak Familieberichten bijeen
op meerdere pagina's
tussen de overlijdensberichten

en advertenties in zwart-witte rechthoeken
zonder uitweg Het is een religie,
soort van. We volgen een trage processie
langs gevulde vakken, toonbanken,
koelinstallaties, toiletrollen

en papieren zakdoeken

Winkelwagen verplicht, zelfs hier. Als ik maar. Als nuchtere kalveren
drommen we door de looppaden en kopen we voedsel en non-food meuk
alsof het niets kost. Goederen waarvan we bij binnenkomst niet eens
wisten dat ze bestonden. Als de auto er nog maar staat. Als ik maar niets
vergeet, behalve mezelf. Volgens mij hadden we nog ruim voldoende rijst,
maar vooruit maar weer, de aanbieding. Als ik maar genoeg saldo heb.
De aanvechting. Het aantal. Het rijkbespatte kuchscherp.
Alles sneuvelt door geld.





dag 64

“Het is een complot”,
blijkt hij te geloven, of zoiets toch
De moeder was een loeder
volgens hem, het lag aan haar, alles,
en hij zat onder de knoet
van zijn oudere broer
Belaagde hulpverleners wederdoopt hij

tot natte bagger en scheldt hij verrot
Status is voor hem alles,
tot in de politiecel
wil hij voorrang Ook dit is biodiversiteit:
allemaal kwetsbare achtergronden

maakt een hoop kapot
bij jongeren, las hij Hij wacht op antwoorden
maar lang niet iedereen ontspoord
“Ik weet waar je dochters wonen”,
stond in zijn tweet, en hij beschimpte

en verdomde zijn god

‘Onnozel, corrupt en incompetent’ betitelt hij de burgemeester schriftelijk.
Deze ontkent het niet, maar negeert al jaren gewoon alle kritiek. Hij vult
zandzakken en sociale media met zijn afval en ontzegt familie en relaties
toegang tot zijn bunker. Uitdroging volgt, en paranoia graaft zich diep vast
in zijn brein. ‘ALES = KUD!’ herhaalt hij. De shovel die hij wil parkeren in
het Stadskantoor wil die ochtend niet starten.





Cijfers Moord en doodslag
verdubbelen zich elk jaar
Klusmateriaal is voorhanden
en de bouwmarkten blijven open
tot laat in de avond Blijf jezelf ontwikkelen
Gladde lobbyisten slaan de free borrels
niet af en bestellen taxi's

na elke voordracht
in de binnenlanden Volgens bronnen
op het ministerie zoekt iedereen bereik
en zwijgt daarover in de getuigenbank
onder de ogen van de rechters

Een gewone schooldag
bij hoge uitzondering,
en de verkeersleiders
staken ook al, terecht Onze grootste fout:
cijfers We laden de auto vol

en klagen over onze koopkracht

Kamfer, musk, sering, ambergrijs, jasmijn. Verfblikken, rollen behang.
Rituele camouflage. Niets verhuult het verouderen en uiteenvallen van
je huizen. Onder je vloeren liggen laag na laag oudere vloeren, dicht
opeen vertrapt, onbewust en onbekend. De straat geurt naar voorjaar.
Enkele burens wekken hun voortuinen weer tot leven. Souad zingt iets
Arabisch boven het stofzuigergeraas uit. Vooral de parkeerplaatsen dienen
klinisch gebezemd en chemisch gereinigd. Niet te veel denken en te veel
analyseren, dat scheidt onnodig lichaam en geest. Annie is werken.





dag 65

Alle handhavers
worden opgetrommeld
Een zwarte dag: onbehoorlijk bestuur
grijpt ons enorm aan,
en de tijd dringt
Ik zet thuis een dvd'tje op
en negeer politie- en brandweer-

sirenes De kadavers
worden geseponeerd,
wegens gebrek aan bewijs Fervent acrobatische
pornosterren breken door
en vullen hun verplichte wachttijden

met elkaar Er bestaat even niets bravers
dan een goed boek in de zithoek
Oorlog in de feestzaal Carrièrepolitici
sluiten de overgordijnen
en ledigen de koelkast –

de avond wordt gaver en gaver

Hoogopgeleide bekraste singles ontheiligen en bevlekken elkaar ritueel als
gipsen spiegelbeelden, nietwaar? Ongehavend blijft niemand maar als wat
herstel je, kom je ooit weer tot jezelf, whatever that was? Wil je dan echt
niets meer voelen? Een lege mummie worden? In lycra? Door wie moet ik
me nu weer laten neuken om beroemd te worden? “Ik heb nu eenmaal dat
gewei”, was zijn verdediging.

Ik weet niet wat u denkt en daarom denk ik zelf.





Ik moet van mezelf eerlijk zijn
en bekennen dat ik soms
bedroefd ben, afgetroefd
Meeloopdagen voor aankomende studenten
rijgen zich aaneen aan de frontlinie,
als vanzelf Een elektrische toekomst
wacht ons, duimen

Je moet wat met die pijn,
wat nazorg, die kortsluiting,
dat jaarlijkse eerbetoon
aan de vergeefs gevallen
Wijngaarden, olijfbomen,

een voortdurende fontein
van impressies, dit Snel bestellen
en volhouden We kunnen nog even napraten
met de deelnemers
aan de bar, zelfredzaam

en zonder berouw of spijt

We zijn ondergeschikt aan de natuur, de eeuwenoude weilanden en bossen. Een parade van oudgedienden en veteranen doemt op. We laten niemand vallen, heet het officieel op de website. Maar ze vallen wel, elk jaar zijn het er minder. De tijd wast elke betekenis uit de herdenkingen, of we dat nou willen of niet. Elk jaar komen er ook nieuwe bij. We huren een etage goedkope hotelkamers voor de deelnemers en vinken af. Zet het leger in. Een parade van ongenade, verbindend. Verblindend.





dag 66

Omgevingsbewust
en verbindend, zo iemand
zoeken we, wie niet
Overladen met liefde en burgerzin
maar wel schuldig aan
hulp bij misbruik Die flow richting apocalyps,
berg het weg, vergeet het

en zorg dat het wordt geblust,
dit vuur zonder rook Ik zie nog het kind
in haar ogen Wie is de sleutel en leeft nog?
We kunnen met weemoed refereren
aan die jaren De rede lost op in alcohol

maar vooralsnog zijn we ongerust
De roes is van korte duur,
en dan volgen berouw en nazorg,
concentratieverlies,
een onzeker loopje, gezocht

en bezinning, een must

De moeder overleefde de aanval maar verloor daarbij een van haar kinderen. Glasscherven knerpen, en nog steeds klinken de donderslagen van mortieren en ruiken we de zo herkenbare stank van verbrand vlees. Gewetenloze kindsoldaten slachten elkaar af in de buitenwijken. De moeder wil haar dode kind niet achterlaten en wordt krijsend geëvacueerd uit het oorlogsgebied. Op de achtergrond raketinslagen en sirenes. Wereldleiders vergaderen klimaatneutraal groen over wat wel en niet mag.





Wat wel en niet mag
is dagelijkse kost
van regeringswege
Schadebeperking, onnodige doden
De activist met ecru kunstwimpers
en geschoren oksels geeft de kenniscrisis vorm
achter de microfoon, kucht

en brengt het nieuws van de dag
Zolderkamerrollen ontwakken
en wassen hun regenboog-tattoos
op de gespierde bovenarmen
tot aan de pijngrens Alles wat is kan verdwijnen

Een alarmgele jas van het gezag
houdt me staande bij de grensovergang
Ik voel de impact op mijn veiligheid en zoek steun
op de fundatie en betonvloer
van de controlepost Wow

Ik wacht op de uitslag

Onheilige sancties, sanctus sanctus. Microfoons en nieuwscamera's
op elke straathoek leggen alles vast, ook het nieuws. Leeggeblazen
winkelcentra, uitgebrande auto's en overall puin. De studio houdt de
moed erin met provinciale items over jubilea, lokaal ondernemerschap en
wielercriteria rondom de kerk. Er wordt hevig en langdurig gepopeld.
De stroom vluchtelingen houdt aan, maar verliest actualiteitswaarde.
De redactie wordt ongeduldig. De rijken worden rijker. Annie leest mee:
"Ik ga je cancelen."





dag 67

Wij konden niet slapen
tijdens de stormnacht
De schuilkelder liep vol ge-
zinnen van burens en hun huisdieren,
leek het wel Kortom, welkom, yes
De dagprijs van butagas en geopolitieke overwegingen
vertroebelden de meningsvorming

en het wapen
genaamd fake news werkte
als een tierelier Veel mensen hebben levenslang
honger Volgens de dakloze gaat het goed,
hij heeft inmiddels een baan

en leerde na-apen
Hij voelt zich nuttig en dat helpt
Moeder had gelijk, dus: de nasleep
van de evacuaties en migraties zal nog jaren
verontrusten, het nieuws overheersen

en voorpagina's kapen

De echoput is geen stiltecoupé deze dagen. Oeverloos geroeptoeter en onnodig verdroogde meningen in plaats van een feitenregen. De mensen waar het om gaat blijven liever thuis en willen hun foto en naam niet openbaar. Wat weet ik echt van mijn ouders? Bij de scouting hebben ze dozijnen gemengde stapelbedden en kilometers waslijn liggen. Weer speculanten en beleggers, en gehamster van drinkwater en toiletrollen. En zeker energierepen slash morfine slash amfetamine slash techno slash oblivion slash niets. Dát weet ik van mijn ouders.





Train je intuïtie
en dump de zelfhulpboeken,
workshops en cursussen ‘Sex sells’
Je kunt niets loslaten, want
het houdt jou vast, steelt je tranen
Luister Manestraal, Furie, Hulk, als je nuttige inzichten wilt,
negeer de adviezen en

de onverantwoordelijke positie
van de woordvoerders Een kostuumdrama,
dat leger: ze liegen beroepsmatig
Als geboren en getogen
thuisloze zwerver

ontwijk ik de politie
van nature Het is een rollenspel in deze schuilkelders,
vertrouwd met trauma’s Het is een heel
ander genre, zo’n gezin, en waarom
zou je iets gaan doen

zonder ambitie?

Wat levert dat op, zo’n hulpverlening, en krijg ik minstens reiskosten en
koffie? Extra pittige Stolwijker kaas met uien op het menu vandaag in
het wijkgebouw. De yogalessen gaan normaal door ondanks de lekkage.
Volgens mijn psycholoog verandert emotionele lading geenszins door de
daad van het dichten. Valse hoop bij de ouders, voor iedereen zichtbaar,
tussen de buien door. Echte journalisten en omdenkers houden aan.
Echt laaghangende dichters ook.





dag 68

Het went ongemerkt,
en dan blijkt ineens
je spiegelbeeld onherroepelijk
anders – ouder, vooral Ik lijk
op vader Een eigenaardig mengsel
van waarheid, dromen
en te weinig liefde Kanker

kan ik wel hebben, wordt erin verwerkt,
ik kan verder Ingesleten gewoontes
trekken diepe vorens
door je harnas, ongekend Het is lastig
om te vertellen Later op de dag komen de

professionele fotografen onbeperkt
drinken en liefst mee-eten
Een gepolariseerd leven,
meer is het niet Wie wordt er nou fotograaf?
Of ik koffie wilde

Nou, alleen zwaar versterkt

Zij roept mijn naam en ik stuur mijn schip op de rotsen onder een
strakblauwe hemel op een wijnrode binnenzee. Ik leer het nooit, hoopt zij.
Wij ondernemen onze dagelijks wandeling door het wijkpark en vergeten
de boodschappentas en paraplu's niet. Wat is er nou eerlijker, weer
opstaan en verder lopen of 112 bellen. Blijf ademhalen, de ambulance is
onderweg. Ja, ik weet waar de papieren liggen, gek. Fataal traumagedrag,
denk ik dan.





Beeldvorming
is het, een precieze beeldvorming,
maar toch, het speelt De camera trilt en schudt
Het is een verhaal, heet het
Prikkels zijn het Het puin is geruimd,
het glas opnieuw gezet,
de verkoolde resten van enkele auto's

afgevoerd na de bestorming
We hebben YouTube nog
als meebewegend geheugen,
en de rechtzittingen Ik word echt gedragen
Een harde kernkorst barstte open

toen niet alles conform ging,
het pus stroomde het plein op
en zocht het eigen gelijk, wat dat dan ook was
Het gif bleek nog lang niet uitgewerkt
Niet dat ik me mak en vrijwillig

in een uniform wring

Tientallen supporters en enkele bewoners van de flat moesten worden geëvacueerd. Het verval voltrok zich structureel en vormvast onder slimme camera's. Het terugplaatsen van nieuwe vensters ook. De brandlucht bleef nog maanden hangen, bijna tastbaar. Er was ook nog zoiets als seksuele intimidatie, maar dat lag nog bij het OM. Omgaan met emoties kon ik niet, had ik nooit geleerd. Detentie leidde op tot diepere criminaliteit. Alle mannen tussen de 18 en 65 jaar bleven. Ik kwam goed weg.





dag 69

Goed vermoemd
in de zweethelm achter plexiglas,
mondmasker en wapenschild
laat ik me tarten
Een datalek achtervolgt me,
en ze weten waar ik woon
Ik reis naar het onbekende

en de muziek verstomd
in de razernij van de massa
Sputwater, vervlogen tijden en koud bier
tussen etalages en plaveisel,
alles geïmporteerd,

uitgehard en verkromd
in overijld geloof en denkfouten De cultuurhistoricus
draait overuren Vuurwerkbommen
en rookgranaten doen me snakken
naar het zuurstofmasker

en de hoop dat alles goedkomt

De wolvin gooit haar kop in de nek en huilt naar de bergen op de maan.
Af en toe luistert zij en wacht zij op antwoord. Het einde van de spertijd
nadert zichtbaar. De ordediensten waken nerveus bij de campus en in de
achterstandswijken, weken eerder als zodanig aangemeld. We vertrouwen
op technologie die er nog niet is. Ook een apenrots moet van boven naar
beneden gereinigd.





De helft is vrouw,
van alles We komen van ver
uit een overspelig paradijs,
blijven we beweren,
ondanks grenswachten
en Brain Police Hier is de opstelplaats
voor de ambulance Oorlogservaringen

en deels vermoorde families in rouw
voorspellen de komende jaren,
ondanks alle goede intenties Een vrouwenhart
is geen mannenhart: volg de signalering En slechts
de helft beschuldigt

de andere, een haastklus Ik vertrouw
jou niet, niet eens mezelf,
dat gevoel schimmelt en woekert ons
onderuit Een gedoemd huwelijk,
loopgraven tot op het kerkhof,

in een gammel gebouw

Geen steen blijft op de ander, ook niet op de massabegraafplaatsen
onder jaarlijks witgekalkte zerken. Elke deelnemer wil vooraan zitten en
winnen. Er is geen doel, geen weg terug naar de wachtende teststraten.

Er is wél tijd voor koffie met een verkoopactie van zelfbouwmatrassen
onderweg. Let op de vertrektijd en parkeerlocatie van uw genummerde
bus. Meegenomen consumpties zijn niet toegestaan. En denk eraan: geen
espresso zonder 'n glas water. Ooh baby baby. Zij staat toe dat hij haar de
afstandsbediening nog eens uitlegt.
aan het typen...





dag 70

Ontwikkeling
en herindeling van de bevolking
in stappen Het revalidatiecentrum
floreert De duurdere verbouwing
roept vragen op, meer niet Zo'n kind hoort
te genieten We berusten in desinteresse,
het is als saxofoon spelen

om de kille vernikkeling
van de vingers tegen te gaan De kus van
een kil mondstuk, rauwe betutting Absurd veel
politie tussen het winkelend publiek,
beltegoeden en omzet

wachten op de eerstvolgende prikkeling
door influencers en lobbyisten
ver van ons dorp Wij kijken alleen naar wat nog kan
Links, rechts en door het midden
forenst heen en weer met in de ogen

ingekapselde stille vermindering

Pluimveehouders duimden dat hun dieren niet preventief zouden worden
vergast. Wolven jengelden langs de afrastering. De medewerkers van de
NVWA waren maandagmorgen vroeg ter plaatse. Mannen in witte pakken
sloten de stallen hermetisch af en vulden kieren met purschuim. Het
zoönotisch potentieel van zulke grote concentraties vee is adembenemend.
Het virus past zich ongewild voortdurend aan. Ondertussen branden
megastallen af zodra we even niet opletten. Wat we niet doen.





Het is een houding:
hoe je opstaat uit je bed
en aan de slag gaat Gebukt
of angstig in de schaduw,
volgzaam of wijd open In militair tenue,
wellicht Dikke winst voor de
niet-deelnemers, de mestgeur

die in het gebouw hing,
voor de geloken ogen en altijd onzekere
keelklanken van het beambtenkoor
Op het ministerie ontbreken spiegels
De keuken- en toiletgroep

blijft een oud ding
en onverminderd populair,
relatief, ondanks succes van de campagne
Flitsbezorgen van noodzakelijke documenten
nog altijd een wensdroom,

nadat alles niet zo gauw ging

Het convenant wrong en er werd wekenlang vergaderd over
uitzonderingen en speciale regelingen. Iedereen ontweek elke
aansprakelijkheid en niemand wilde de baas verraden. Politieke
correctheid verlamde acuut urgente ingrepen en de resultaten waren
ernaar. Na de winstwaarschuwing over het zwarte gat rondom de toeslagen
raakten hele afdelingen in isolatie. De ontremde ambtenaren vertoonden
algehele sloomheid, zwegen, haalden moeilijk adem, overleden plotseling,
namen veel minder water en vast voedsel tot zich en er waren windeieren.

Het maakt de zon niet uit waar je wacht. Taxi naar de startbaan. Liefde
overwint niet alles.





dag 71

Varianten

ontstaan spontaan
en scheiden zich af, opzichtig alleen
Bouw een muur en wil eroverheen
Om hoeveel spelers het gaat
oogst veel waardering
Niemand gelooft een ander,

zelfs geen informanten
in een beveiligde omgeving Fysieke documenten
van, ik noem maar wat, monumentenzorg
verdwijnen spoorloos of keren
onherkenbaar verminkt terug

van alle kanten
en dat doet niets af
aan de getoonde kwaliteiten,
in 3D beeld en stereo geluid Ik volg, val mij aan
We kleden ons warm

en negeren alle collectanten

Gehandicapten in tranen op de dagbesteding, omdat de aanbesteding weer eens op de helling moet van de afstandelijke gemeente. Een onbekende zorgverlener met onmeetbare ervaring en een lege cv komt voorlichting geven, mits hij de cliënten al kan vinden vandaag. Hij staat in de file. Inhoudelijke informatie lijkt nog niet beschikbaar, maar er is veel goede wil. Het contract is nog niet compleet. We vergaderen tot in de rouwstoet en wachten af. Annie wacht op de gang op haar wekelijkse portie knuffelen. Vijf minuten maximaal.





Rap van tong
klinkt de Auto-Tune
en het publiek smelt online Is er nog koffie?
Absolute deceptie en ellende,
en ook nog iedereen met een andere stekker
en gebruiksgemak Lonen stijgen
en iedereen gaat erop achteruit,

oud en jong
Er is een stormloop
op subsidies en afhaalmaaltijden
In een koepel opgehangen extreem emotioneel leed
is gangbaar en valt niet op

op deze tweesprong
van leugens en waarheden Alweer plek tekort
Schatplichtig voelen we ons niet
en we herinneren ons
niet eens onze eigen geboorte,

laat staan wat vader toen zong

De campagne liep gesmeerd, maar er was nauwelijks publiek behalve toevallige passanten en winkelbezoekers. Het zorgcentrum liep vol er er was veel te weinig brood. Wel cake uit de diepvries, bikkelhard verdroogd. De kinderen waren per kalendermaand twee zaterdagmiddagen even welkom, mits ze zelf koffie meenamen. De cliënten waren voorzien van duidelijke, gele nummering op de linker borst. Met humor en poëzie drong de oorlog postpartum ons dagelijks leven binnen, een niet te vermijden nageboorte. Voilà. Wollah.





dag 72

Ver van mijn bed
is het niet Het zaagt en hakt in mijn
concentratie De psychiatrische scheurjas
zet me op een zwarte lijst
hier in de stad en omgeving
Gelegaliseerd, dat kan Stap niet in die boot
en bedreigingen tellen

niet als verzet
De opvang staat machteloos
tegen de waanzin
en we moeten grond inleveren
waar het ons eigen gelijk raakt

op het internet
en in dagbladen Wat staat er tegenover:
adviezen blijven nodig, het menselijke gezicht,
de pas op de plaats,
bezinning Het gezond verstand

wellicht eindelijk aan zet

Toen de oorlog kwam, gemaskerd en ontkend, zaten we net aan de
brunch met familie en vrienden, de meeste dan toch. Wat kunnen we
doen of laten? Tel op: eendracht plus onmacht is. Alleen ons inzicht kan
veranderen, hoe meer feiten we ook verzamelen. Hou de hulplijnen open.
De waarheid sneuvelde in ons verleden, tijdens de eerste verkeringen
en zo. Er is geen enkele reden om niet nog eens bij te bestellen. Er is
altijd honger en dorst. 'Pacte des signes' zie ik nog net, gesprayd op een
viaductpilaar. In het voorbijgaan, zoals alles.

Ik ben terug. Mij heeft de oceaan bereikt, of ik de oceaan. Yes.





In quarantaine
in de supermarkt
en bij de huisartsenpraktijk
Hoe komen we hier ooit uit,
door de ingang toch? Ingrediënten:
het tijdig herkennen van dementie
kan levens redden

Raadpleeg zonder gene
de specialist en niet de buurvrouw
of internetdwalers
zonder diepgang, die lulverhalen
Ongevaccineerd de wereld in,

een rampzalige mise-en-scène,
maar wat kan ik doen? Niet reageren: hou koers
Het raam openen, alle zintuigen
op scherp en dan noteren
in dagelijkse discipline, en negeer

schijndorst en migraine

De zwerver van dienst waakt over de fietsen. Achter een voile van
maanlicht in hun stal zoeken paarden elkaar op met het schrapen van
hoeven over de vloer. In de parkeergarage doven de lichten. Yes.
De natuurwandeling eindigt achter gedeelde trappist op het terras van de
boswachterswoning. Vluchtelingen bespreken hun achtergelaten ouders
en grootouders. Yes yes. Ik ben een wijnfles zonder ziel. De aangereden
wolvijn wordt ontleed en ingevroren, compleet met embryo's. Oewoe-oe-
u-u... Yes yes yes.

Ergens groeit een volgende generatie op onder een avondvullende
Melkweg. 153







Methode

Het idee.

21 oktober 2021.

Een reeks van 72 gedichten in 72 aaneengesloten dagen nu ik 72 ben.

Tekst en uitleg. Voorstelling en koorzang. Gedicht en commentaar.

Het schetsboek.

Van 27 oktober 2021 tot en met 6 januari 2022 (72 dagen). Impressies.

Met potlood in een gelinieerd notitieboek met spiraal, telkens 18 regels in vier strofen van 7-5-5-1 regels, twee per dag, met datum en volgnummer, waarvan per strofe de eerste regels meestal rijmen. Separaat daaronder vondsten of invallen.

De vorm van de eerste tekst bepaalde het stramien. In vier hoofdstukken.

Het notitieboek.

Een tot twee dagen later in een tekstverwerker, aaneengesloten dagelijks, met spellingscontrole en leestekens. Sporadische vondsten werden gemarkeerd ingevoegd nog zonder gevolgen, in hetzelfde stramien. Hier en daar aanvullingen.

De bundel.

Van 7 januari tot en met 19 maart 2022 (72 dagen). Niet eerder dan na voltooiing van de laatste teksten uit het notitieboek werd alles van voren af aan herschreven.

Weer in hetzelfde stramien. Onder een scheidingslijn werden 72 niet per se bijpassende reacties toegevoegd als een commentaargevend koor (χορός).

Alleen dagnummers en een index van eerste regels.

Afwerking.

Na voltooiing op 19 maart werden alle teksten fijnmazig nabehandeld, ingedikt en gecorrigeerd, met hulp van meelezers.

Presentatie.

In boekvorm waarbij een paar linker- en rechterpagina's samen één dag beslaan, getiteld 'dag 01', enzovoorts. Alle 72 dagen worden zo vormgegeven.





Opnames

De dichter heeft zelf de dagen 2, 39 en 72 ingesproken.

U kunt deze opnames beluisteren via een pagina op de website van uitgeverij Leeuwenhof.

Volg onderstaande QR-code om snel naar die pagina te gaan.







Eerste regels

Aan de slag	81
Aanstekelijke feestproducten	112
Afgefakkeld	28
Afgemeerd	88
Al het personeel	72
Alle handhavers	138
Als ik terugga, maken ze me dood	111
Als vertrouwenspersoon	38
Alsof ze lag	50
Alternatief vervoer	35
Anekdotes en leugens	21
Beeldvorming	145
Bereidingswijze	95
Beroofd en gevleid	86
Bid wat je wilt	86
Binnenkort informatie	120
Blijf wieden	10
Blunders	90
Boem, het einde	95
Buiten de gevechtszones	103
Buitenspel	4
Cameratoezicht	132
Cijfers Moord en doodslag	137
Communiceren	107
Complicaties	6
Dagbestedingen	24
Dagelijks bedreigd	43
Dan maar de kroeg	102
Dansbaar	115
Dat was het wel	80





De achterban.....	99
De avondspits.....	45
De bevolking overleeft.....	103
De bloeddruk.....	73
De blog wacht.....	43
De campagne.....	151
De crew.....	58
De demonstranten.....	70
De dienstregeling.....	96
De drukte tijdens.....	115
De echoput.....	142
De facto slachtoffers.....	99
De gemeente wil niet vooruitlopen.....	93
De helft is vrouw.....	147
De honden stopten.....	33
De instroom steeg.....	48
De koppositie.....	98
De messenwerper.....	83
De moeder.....	140
De non-food afdeling.....	81
De Noord-Afrikaanse.....	30
De officier van justitie.....	70
De omgeworpen piano.....	29
De onderbuik.....	8
De ontvangst naderhand.....	45
De ooggetuigen.....	105
De planning.....	84
De schone schijn.....	69
De slaapspecial.....	126
De staat mijdt.....	46
De staatssecretaris.....	13
De status quo.....	120
De stoet loopt aan.....	47





De uithuisgeplaatste	28
De vlootschouw	82
De waarheid is	19
De wandelaar	10
De wolvin	146
De zwerver	153
Dieren volgen	128
Dit is een reis	122
Dit pikken we niet	5
Dochters van dochters	71
Drukte in de binnenstad	50
Een absoluut cynisme	20
Een androgyne uitstraling	114
Een bank belt nooit	37
Een bekend fenomeen	68
Een defect	27
Een dwangsom	34
Een flashback	77
Een getto van onrendabelen	133
Een hoogwater	55
Een hotel	111
Een informatie-oorlog	92
Een kermisattractie, geen boef	23
Een landelijk verbod	55
Een numerieke meerderheid	22
Een recordaantal	31
Een rottend tekort	9
Een run op het einde	20
Een spervuur	54
Een stratenplan	6
Een volière was het	8
Een vruchtbare specialist	69
Een zaal vol positieve	36





En toen kwamen	124
Er is iets met	7
Er komt nog 'n gesprek	64
Er zijn rampen	128
Even afteren.....	104
Even opstrakken	36
Extra lichamen.....	76
Filantroop	60
Formulieren	114
Geen steen	147
Geen succes	61
Gehandicapten	150
Genoeg zuurstof	106
Goed vermomd	146
Groeiende zorgen	68
Groot is de spanning.....	130
Haar leven bestond	94
Harde zijwind	82
Hartslagen.....	53
Heb je jezelf kunnen helpen	25
Hebben we 'n back-up.....	47
Het algoritme zegt: alles komt goed.....	90
Het anorexe model	71
Het arrestatieteam.....	80
Het autoritair regime	9
Het convenant.....	149
Het inloopuur.....	46
Het is een complot.....	136
Het is een houding.....	149
Het is juist de bedoeling	91
Het is niet goed.....	66
Het juiste antwoord	57
Het klopte niet	112





Het kraakpand	42
Het masker.....	123
Het middelengebruik	37
Het mislukken	76
Het mocht geen gevangenis.....	25
Het nieuws.....	17
Het placebo-effect	21
Het publiek vergeet het.....	33
Het publiek weet het.....	32
Het raakt ieders.....	107
Het recidivegevaar.....	32
Het ultimatum.....	83
Het voordeel is lastig te meten	17
Het went ongemerkt	144
Het wordt duurder	15
Het wordt een mooie dag	29
Het zijn afspraken.....	75
Hoe heet deze	16
Hoogopgeleide	138
Ijskoud zeewater	100
Ik duik weg.....	39
Ik had m'n trui.....	34
Ik hoor het afscheid	85
Ik moest hier zijn.....	49
Ik moet van mezelf eerlijk zijn.....	139
Ik voel groeiende	35
Ik wil al mijn collega's bedanken	123
In coma na corona	108
In de pauze	89
In duisternis groeit.....	113
In een menigte	67
In mijn pubertijd.....	56
In quarantaine	153





Is er nog iets te bereiken.....	31
Jagende wolfshonden	127
Jongeren gaan ervoor	24
Kabaal en rotzooi	65
Kamfer, musk	137
Kansarm	15
Kijk naar de cijfers	65
Klanten zuigen energie.....	125
Knopen worden doorgesneden	98
Koffie of thee.....	51
Kom, we gaan.....	131
Kopzorgen	57
Laaghangende depressies	87
Liefhebben.....	48
Loop ik door	74
Losse voetstappen	26
Luister, lege baljurk.....	61
Meer en sneller	5
Meningen.....	109
Meters in het weiland	54
Niet gerekend op een deken	22
Niet opgevoed	73
Nieuw en	18
Nooit een echt vak.....	96
Om mezelf.....	84
Omgevingsbewust	140
Onbespoten.....	108
Ondertussen	88
Ongelijke kansen	92
Onheilige sancties	141
Onnozel, corrupt.....	136
Onnozelaars	53
Ontwijk feestdagen.....	104





Ontwikkeling.....	148
Op de ic-afdeling.....	12
Op de onvoorstelbare	27
Op de schietbaan	100
Op elke zender.....	118
Op weg naar	133
Openingen in beton	124
Opgeheven lijnen.....	11
Opsporing verzocht	126
Overwintering.....	102
Plakband gebruiken	56
Pluimveehouders	148
Positief getest	87
Prijsstijgingen.....	131
Professioneel	130
Prognose Hoe ontwijk ik de file.....	101
Rap van tong.....	151
Regen en files op snelwegen	7
Relativiteit is	119
Rotstreken.....	52
Rust blijft buiten bereik –.....	119
Schadeclaims	59
Schrijf zonder nadenken.....	14
Sensibilisering	23
Sla het op.....	122
Spaarzame passanten.....	118
Special operations	18
Spring op en blijf springen	129
Steeds meer vrouwen	94
Stop het toezicht	19
Strooi er overdadig	91
Succesvol.....	67
Tegenstanders	109





Tel af.....	106
Ter lediging	97
Tientallen supporters	145
Toegangswegen	93
Toen de oorlog kwam	152
Train je intuïtie	143
Troostweken	4
U vindt beschaving	129
Uitwringen.....	63
Valse rust	30
Van afspraak naar	85
Van de gaarkeuken	26
Vanuit het immune	72
Varianten.....	150
Veelgestelde vragen.....	89
Ver van mijn bed	152
Verboden vuurwerk	13
Verdacht explosieve heren.....	132
Verhoog de.....	77
verlies	74
Verpleegbedden	12
Verse desinfectiegel.....	52
Vertrouwen	44
Verwijder alle logo's	60
Volg de NASDAQ	105
Volledig transparant.....	39
Volop overspannen	101
Voor de status	63
Vooraf niets aanraken	134
Voorkom zoeken.....	135
Vraagstellers	64
Vuile hond	51
Waar zijn de daklozen	125





Wannahaves.....	97
Was dit verveling.....	58
Wat gebeurt er	121
Wat levert dat op.....	143
Wat wel en niet mag.....	141
We doen het verkeerd.....	62
We gaan het uitdokteren.....	75
We gaan naar huis.....	59
We houden het sober	110
We maken kennis.....	62
We missen het overzicht.....	38
We verwachten meer mensen.....	113
We zijn er zo.....	121
We zijn ondergeschikt	139
We zijn traag.....	66
Wij konden niet slapen.....	142
Wij zijn gekomen	44
Winkelwagen.....	135
Wolven horen	49
Ze kreeg rake klappen	16
Ze ruiken je angst.....	11
Zeker, woorden redden of sparen	14
Zelfvergroting.....	127
Zenuwachtig.....	42
Zij gaat ervan uit	134
Zij roept mijn naam.....	144
Zuurstof.....	110



